

MARTTI LUTHER

Usko pelastaa ja vaikuttaa suuria tekoja

Aivan toinen asia on, kun Jumala suo pyhilleen suunnattomia ihmetekoja, sen rinnalla, jos hän heidät vanhurskauttaa ja ottaa armoonsa. Kristus on luvannut uskovilleen, että mitä ikänä he Isältä anovat, he saavat. Samoin: “Joka pysyy minussa, se kantaa paljon hedelmää” (Joh. 15:5). Mutta nämä teot, joita he saavat Isältä, eivät heitä vanhurskautta, niin kuin hedelmäkään eivät luo puun oksia.

Sen me siis myönnämme, että Jumala tekee vanhurskautetuille hyvää ja palkitsee heidät kaunistamalla heitä suurilla ja ihmeellisillä teoilla. Tämä kaikki ei kuitenkaan ole tuottanut heille syntien anteeksiantamusta ja Jumalan armoa, jos ei se jo sitä ennen olisi pyhillä ollut. Toisaalta pyhät ovat juuri siitä syystä, että ovat osalliset armosta ja heillä on Pyhä Henki, olleet varustetut kaikkiin hyviin teoihin.

Jos Aabraham ei olisi ollut vanhurskas ja osallinen Jumalan suurimmasta lahjasta, hänen armostaan ja laupeudestaan eikä olisi ollut täynnä vanhurskautta ja uskoa, hän ei ikinä olisi tuonut uhriksi poikaansa eikä olisi saavuttanut tätä kirkkautta, josta nyt esillä oleva raamatunkohta saarnaa.

Rukoilenhan minäkin, että Jumala lannistaisi paavin ja turkkilaiset. Tämä rukous ei kuitenkaan tee minua vanhurskaaksi, päinvastoin en rukoilisi-kaan, jos en olisi vanhurskas. Kuitenkin tunnen ja koen, että omat ja koko Kirkon rukoukset torjuvat heitä ja antavat takaiskuja turkkilaisille, paaville ja hänen kumppaneilleen. Ja onhan suuri hyvä teko sekin, että vastapuolen vimmaa hillitään, kun he yötä päivää keräävät voimiaan ja juonittelevat vuodattaakseen viatonta verta.

Tämä rukous ei kuitenkaan luo Kirkkoa, vaan päinvastoin Kirkko harjoittaa rukousta, jolla se saa ihmeellisen voiton Saatanan juonista ja pitää kurissa pahojen enkeleiden julmuutta saaden hyvien enkeleiden varjeluksen. Tässä ovat pyhien teot ja ansiot, joista Kristus sanoo: “Se joka uskoo minuun, on tekevä vielä väittä suurempiakin tekoja” (Joh. 14:12).

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 335. Suomenno Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Lain alta armon alle vai ojasta allikkoon?

Ihmisen suurin ongelma on hänen syntinsä. Kunkin ongelmana ovat siis juuri omat synnit, pahat ajatukset, sanat ja teot. Ne, ovatpa sitten rikkomuksia mitä tahansa Jumalan käskyä vastaan, ansaitsevat hänen lakinsa mukaan tuomion ja iankaikkisen rangaistuksen.

Ihmisen suurin tarve on saada syntinsä anteeksi. Tätä varten Jumala lähetti Poikansa kuolemaan ristillä kaikkien ihmisten edestä. Syntien anteeksiantamuksen vakuudeksi Isä herätti Kristuksen kuolleista. Tämä armo on tarjolla uskossa omistettavaksi pyhässä kasteessa, evankeliumin sanassa ja ehtoollisen sakramentissa. Kun turvaamme siihen, että Jumalan sanassa ilmoitettu armo koskee meitäkin, olemme Jumalan lapsia ja asiamme siis ovat hyvin.

Kuinka synnistä ja armosta sitten yleisesti opetetaan? Hiljattain on tapahtunut kenties maassamme laatuaan ensimmäinen homoseksuaalisen suhteen siunaaminen. Näyttää siltä, ettei kansankirkko ainakaan virallisesti asiaa torju. Mitä tämä tarkoittaa? Sitä, että siitä, mistä pitäisi Jumalan sanalla vakavasti varoittaa, ei varoiteta, vaan asialle osoitetaan hyväksyntää. Tämä johtaa siihen, että syntinen on vaarassa katumatta jatkaa väärällä tiellään.

Edellä kuvattu asia on vakava. Se merkitsee mahdollisesti jonkinlaista käännekohtaa kirkollisessa tilanteessa. Kuitenkin se on vain yksi esimerkki paljon laajemmasta ja uskon tiellä kilvoittelevan kannalta vakavammasta asiasta. Meillä on taipumus tottua syntiin ja pitää sitä vähäpätöisenä asiana. Tiedämme, että homoseksuaalisuus on Jumalan luomistyön vastaista ja sellaisena syntiä. Yhtä tärkeää ja luultavasti meille omakohtaisesti tärkeämpää on huomata, että myös pahat puheet ja ajatukset, Jumalan sanan kuulemisen hylkääminen, avosuhte ja kaikenlainen avioliiton rikkominen, ahneus sekä kaikki muut kymmenen käskyn vastaiset teot ja ajatukset ovat

syntiä. Jos on vaarallista osoittaa hyväksyntää homoseksuaalisuudelle, yhtä vaarallista on osoittaa hyväksyntää mille tahansa muulle synnille tai tottua sellaiseen elämään.

Mikä on sitten apu, kun laki ketään säästämättä osoittaa meidät syntiksi? Apu on se, että Kristus on hankkinut meille Jumalan armon. Hänen sovitustyönsä merkitsee syntien anteeksiantamista kaikkia varten. Joka häneen uskoo, omistaa pelastuksen ja iankaikkisen elämän. Tällaisesta uskosta seuraa rauha Jumalan kanssa. Usko myös antaa halua ja voimaa seurata Jumalan sanaa elämässä, vaikka tämä seuraamisemme ei koskaan tule täydelliseksi. Syntisen ja uskovan paikalla meidän on koko elämämme ajan oltava.

Ongelmamme ja lääke siihen ovat yksinkertaisia asioita. Kuitenkin maailmassa on tarjolla myös paljon vääriä lääkkeitä. Yksi niistä on jo mainittu lain hylkääminen. Toinen on evankeliumin sekoittaminen. Kansankirkollisen konservatiivisen Suomen Teologisen Instituutin Kulmakivilehdessä 1/2007 käsiteltiin homoseksuaalisen suhteen siunaamisesta nousutta kohua. Yhtenä esimerkkinä hyvästä suhtautumistavasta esitettiin nykyisen paavin tapa torjua haastatteluissa suurta julkisuutta kiinnostavat moraaliset kysymykset ja keskittyä uskoon. Kirjoituksessa kuvataan paavin toimintaa 1980- ja 1990-luvuilla: "Sen tähden hän päätti, että hän puhuu aina uskosta, sen ihanuudesta. Emme saa ikinä antaa sellaisten kysymysten johtaa meitä harhaan, vaan meidän pitää aina puhua uskomme suuruudesta — ——" (Kulmakivi 1/2007, pääkirjoitus)

On sinänsä oikein, että seurakunnassa evankeliumi ja uskon saarna ovat pääkohtina. Kuitenkin täytyy kysyä tarkemmin, mitä paavin toiminnan viitoittamalla tiellä tarkasti ottaen tapahtuu. Vaaroja on kaksi. Ensiksi se, että lakia saarnataan tai jätetään saarnaamatta kirkkopoliittisin ja julkisuutta koskevin perustein. Toinen ja vielä suurempi vaara on siinä, että paavikirkon saarnaama usko on olennaiselta sisällöltään eri kuin Raamatun sanan mukainen usko. Roomalaiskatolisuuteen liittyy usko kirkon auktoriteettiin ja Jumalan ilmoitukseen Raamatun ulkopuolella. Siihen sisältyy ajatus siitä, että Kristuksen sovitustyö ja usko häneen ei täysin puhdistaisi ihmistä synnistä vaan lisäksi tarvitaan tekoja ja puhdistumista kiirastulessa. Tällainen tie johtaisi ojasta allikkoon, emmekä siis voi sitä seurata.

Ainoa tie sekä itseämme varten että toisille tarjottavaksi on kaikkien syntien, olipa erityisesti kyse sitten mistä synnistä tahansa, tunnustaminen Jumalan edessä. Tämän lisäksi ja turvaksemme tulee usko siihen, että Jumalan Poika on sovittanut kaikki syntimme ja antanut itsensä uhriksi meidän lunastukseksimme. Hän on noussut kuolleista takeena siitä, että armo on nyt ja iankaikkisesti riittävällä tavalla hankittu meille ja kaikille toisille ihmisille. Tällainen usko Kristukseen merkitsee kaikkien syntien alta armon alle pääsemistä.

Kimmo Närhi

Joosefin uusi hauta yrттitarhassa

“Mutta sen jälkeen Joosef, arimatialainen, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikka salaa, juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta saada ottaa Jeesuksen ruumiin; ja Pilatus myöntyi siihen. Niin hän tuli ja otti Jeesuksen ruumiin.” “Ja sillä paikalla, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä oltu ketään pantu. Siihen he nyt panivat Jeesuksen.” Joh. 19:38,41,42.

Golgatalla on kaikki hiljaista. Pilkkaajain kiihko on rauennut. Kuolevain huudot ovat vaimenneet; tuskat ovat loppuneet. Verinen, piikkikruunuinen pää on painunut kuolemaan. Väkivallan viimeinen työ on tehty, kun sotamiehen keihäs lävisti sydämen. Jeesus on kuollut.

Tavallisesti sellaiset, jotka kuolivat tällä häpeällisimmällä tavalla, ristiinnaulittuina, joutuivat nimettömään hautaan. Useimmiten paiskattiin ruumis johonkin lähellä olevaan kuoppaan, poltettiin ristineen päivineen, tai jätettiin ristille, siinä mätänemään tai haaskalintujen syötäväksi.

Mutta näin ei käynyt Jeesuksen. Sillä Jumala herätti rikkaan, vaikutusvaltaisen, hurskaan miehen, Joosef Arimatialaisen, toimittamaan palvelusta, jota tällä hetkellä Jeesuksen uskollisimmatkaan ystävät eivät olisi voineet suorittaa. “Hänen hautansa”, sanoo Jesaja (53:9), “aiottiin jumalattomain sekaan, mutta rikkaan tykö tuli hän kuoltuansa.” Nämä hautajaiset, jotka Joosef ja Nikodeemus kustansivat ja muutamain uskollisten vaimojen kanssa toimittivat, olivat ihmeel-

lisimmät, mitä on milloinkaan vietetty. Kun olemme Juudaan, Pietarin, Simonin, ryöväriin ja Joranneksen kanssa seuranneet rakkaan Vapahtajamme kärsimyksiä ja kuolemaa, niin seurattaamme nyt Joosef Arimatialaisen kanssa näitä hautajaismenoja. Miten kalliit opetukset, miten runsas lohdutus onkaan tässä tarjona meille. Tahdomme nyt ensin ottaa huomioon

Jeesuksen haudan kalliit opetukset

Joosef oli kotoisin Arimatiasta, Samuelin syntymäkylästä. Hän asui pääkaupungissa, jonne hän oli hakkauttanut itselleen haudan saadakseen levätä pyhän kaupungin muurien varjossa. Rikkaana miehenä hän tyydytti juutalaista ihannetta; hallitusmiehenä, korkeimman neuvoston jäsenenä, hän tyydytti roomalaista ihannetta. Jalona, viisaana miehenä hän tyydytti kreikkalaista ihannetta. “Jeesuksen opetuslapsena”, kuten tekstimme sanoo, hän tyydytti kristillistä ihannetta.

Miksi ei siis tämä mies, joka uskoi Jeesukseen, käyttänyt noita valtavia hyviä puoliansa Jeesuksen puoltamiseen? Ehkäpä hänkin, niin kuin Nikodeemus, oli nähnyt vastustuksen ylivoimaiseksi ja oli poistunut tuosta yöllisestä kokouksesta, jossa Jeesus tuomittiin kuolemaan. Varsinainen syy oli kuitenkin se, että hän tahtoi olla opetuslapsi “salaa, koska pelkäsi juutalaisia.”

Jeesuksen synkimpänä hetkenä olisi Joosef voinut olla toinen lohduttava enkeli. Mutta hän salaa rakkautensa ja uskonsa kunnes Jeesus on kuollut, sitten vasta se tulee ilmi. Samoin vielä-

kin. Kuinka usein lapset itkevät isän tai äidin haudalla, tunnustaen, että se oli parhain isä tai äiti maan päällä. Miksi eivät he sitä ennen sanoneet? Nuo vanhukset menivät hautaansa ehkä tunteen, että lastensa mielestä ovat huonoja vanhempia. Mitä auttaa nyt enää heidän lastensa rakkaus ja ylistely, kun he lepäävät haudassansa?

Kuinka moni kirjoittaa puolisoitaan kauniita muistosanoja ja peittää hänen arkkunsa sepeleillä, mutta hänen eläessään oli hänelle tuly ja rakkaudeton! Kuinka moni siunaa ystävänsä muistoa, kun hän lepää maan alla, mutta ei silloin kun hän läsnä oli! Oi, oppikaamme siis Joosefista, että sirottelisimme kukkia rakkaittemme tielle, eikä heidän haudallensa; että olisimme heille hyviä ja puhuisimme heistä hyvää, kun he ovat kanssamme, eikä sitten vasta, kun ei heitä enää ole.

Kuitenkin meidän on ihailleminen sitä suurta rohkeutta, jota Joosef nyt, vaikka myöhäänkin, osoittaa. Oli uhkarohkeata mennä pyytämään ruumista, jonka hänen virka- ja hallitustoverinsa olivat niin häpeällisesti tapanneet, ja toimittaa se kunnialliseen hautaan. Joosef panee alttiiksi suuren virkansa, kunniansa, tavaransa, tunnustetun hurskautensa. Mooseksen lain mukaan kosketus ruumiin kanssa saastutti hänet ja esti häntä ottamasta osaa suuriin juhliin — vieläpä panee alttiiksi henkensäkin.

Tällaista rohkeutta kaippaa Herran asia. Kunpa olisi miehiä ja naisia, jotka eivät pelkää — urheita niin kuin tässä Joosef ja Nikodeemus, uskaliaita niin kuin Magdaleena, se toinen Maria ja Salome! Kunpa olisi enemmän sellaisia, jotka eivät aina kysele, mitä ihmi-

set ajattelevat ja mitä siitä seurannee, vaan sanoisivat ja tekisivät totuuden! Kun Abraham Lincoln näki nuoruudessaan orjamarkkinat, hän sanoi: “Jos minulla on joskus tilaisuus lyödä orjuutta, niin minä lyön sitä lujasti.” Tilaisuus tuli, ja hän löi. Mikä syntien orjuus, mikä ihmisten orjuus rasitakaan yhä! Tilaisuus on tullut. Kristitty, lyö lujasti, lyö Jumalan sanalla! Joosef tuli ulos kriittisimmällä ajalla. Tule sinäkin ulos, sinä arka kristitty! Ilman Joosefia Jeesuksen ruumis olisi ehkä paikattu johonkin kuoppaan tai heitetty haaskalintujen syötäväksi. Vieläkin tahtoisi maailma polkea lokaan Jeesuksen hengellisen ruumiin, Hänen seurakuntansa. Vieläkin helvetin haaskalinnut, jotka parveilevat ympärillä, repisivät sen jäsen jäseneltä. Etkö jo astu esiin? Etkö hellästi korjaisi sitä ja pesisi haavoja ja tahroja? Oppikaamme siis, rohkeutta, että rakkaan Herramme ei enää tarvitsisi valittaa: “Miksi olette pelkureita?”

Ja katso kuinka Joosef käyttäi varojansa: Hän ostaa kallista liinaa, luovuttaa kallisarvoisen, komean hautansa Jeesuksen ruumiille. Mitä sinä annat Jeesukselle tänä paastonaikana? Olet laittanut itsellesi mukavuuksia, olet uhrannut huvituksiin ja yllisyyteen, olet varannut vanhuudenpäiviä, jopa hautaustasikin varten. Etkö luovuttaisi jotain Herrallesi? Katso kuinka Jeesus on jättänyt taivaan sinun tähtesi ja tullut köyhäksi, sinun tähtesi kärsinyt pilkan, piikkikruunun, ristin ja katkeran kuoleman. Etkö siis liittyisi Joosefiin ja tekisi jotain Jeesuksen hyväksi? Laitamme itsellemme mukavuuksia, seurakunnaltako kieltäisimme välttämättömimmät tarpeet?

Valvomme etujamme, Jeesuksen viimeisen käskyn, evankeliumin levittämisenkö, unohtaisimme? Emmekö tunne köyhien, sairaiden, orpojen, leskien ja vanhojen ahdinkoa? Älkäämme enää ajatelko kuin vähällä pääsisimme, vaan ajatelkaamme, kuinka paljon voisimme antaa! Emme tosin enää voi varoillamme Jeesuksen luonnollista ruumista kaunistaa; mutta me voimme kaunistaa Hänen hengellistä ruumistansa, seurakuntaa. Sinun ei tarvitse enää laittaa Jeesukselle upeata hautakammiota, mutta voit rakentaa Hänelle kauniin temppelin.

Katsokaamme vielä kuinka hellävaroen Joosef ja Nikodeemus nostavat ristin kallion raosta ja laskevat sen maahan; kuinka he irrottavat naulat ja piikkikruunun; kuinka nuo jalot vaimot pesevät veri- ja likatahroja ja oikovat Hänen jäseniään. Oi, mikä näky! Syntihän on Hänet noin ruhjonut ja miehuuden kukassa — olihan Hän vasta noin 33 -vuotias — Hänen elämänsä sammuttanut. Kuka nyt enää voisi syntiä rakastaa, kun se noin kauheita on matkaan saattanut.

Oppikaamme siis näissä hautajaisissa pyhemmin, kiihkeämmin vihaamaan syntiä, vihaamaan leppymättömästi. Älkäämme enää suvaitko syntiä vaiteiliaina. Älkäämme enää käyttäkö väärin lyhyttä elinaikaamme. Älköön kukaan enää eläkö itselleen, vaan Hänelle, joka meidän edestämme on kuollut ja ylösnoussut. —Mutta ottakaamme myöskin vastaan

Jeesuksen haudan runsas lohdutus

Kun kuningas Daavidin pienokainen sairasti, niin Daavid murehti eikä antanut itseänsä lohduttaa. Sillä hän tiesi, että viaton lapsi sai kärsiä isänsä syntien tähden. Mutta kun lapsi oli kuollut, sai Daavid lohdutuksen. Samoin mekin, jos olemme oikein tutkinut Kristuksen piinaa, niin että käsittämme Hänen viatonna meidän tähtemme kärsivän, samoin mekin olemme varmaan murehtineet syntejämme. Mutta jos Daavidia lohdutti lapsuuskaisensa kuolema, paljon enemmän voi nyt lohduttaa meitä se, että Jumalan ainokainen Poika on todella kuollut. Ei Hän ole valekuollut eikä horros-

tilassa niin kuin epäuskoiset väittävät. Kuka voisikaan enää elää, kun sydän on keihäällä puhkaistu! Jos Hän ei olisikaan kuollut, olisi synnin palkka vielä maksamatta, ja me olisimme kadotetut. “Vaan nyt hän on yhden ainoan kerran maailmanajojen lopulla ilmestynyt poistaakseen synnin uuraamalla itsensä.” Hebr. 9:26. “Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä.” Room. 6:10. Nyt syntien rangaistus on kaikki kärsitty. Nyt pahat teot ovat sovitetut. Hän on tällä yhdellä uhrilla tehnyt meidät iankaikkisesti täydellisiksi. Tässäpä on nyt runsas lohdutus kaikkia lain kanteita, omantunnon syytöksiä ja perkeleen päällekkarkauksia vastaan. Jos laki syyttää sinua, tuo se näihin hautajaisiin katsomaan, eikö se ole Jeesuksessa pannut kaikkia uhkauksiansa ja tuomioitansa täytäntöön. Jos tunto soimaa ja ahdistaa, katso tätä Jeesusta, jota Joosef ja Nikodeemus kantavat hautaan. Jos perkele vaivaa ja pelottaa sinua, aseta hänen eteensä tämä Jeesus, niin se pakenee. Ottakaamme vastaan tämä kaikista kallein lohdutus, että meillä nyt on synneistä päästö, Jumalan armo ja iankaikkinen autuus omanamme.

Myöskin on meillä tässä runsas lohdutus kuolemaa vastaan. Onhan se lihalle ja verelle kauheata, että täytyy kuolla. Kuinka mielellään maailma antaisi kaikkensa, jos se voisi kuoleman lahjoa tai sitä pakoon päästä. Mutta koko maailman viisaus, kunnia, rikkaus, riemut ja huvitukset eivät mitään auta. Olkoon elämä kuinkakin rakasta, olkoon ero kuinkakin haikeaa, kuitenkin täytyy kuolla. “Thmisille on määrätty, että heidän kerran pitää kuoleman, mutta sen jälkeen tulee tuomio.”

Hebr. 9:27. Kuolema vallitsee kaikkia ihmisiä, koska kaikki ovat syntiä tehneet. Ja joka ei käsittä Kristuksen kuolemaa, hänelle on kuolema todella kauheata. Hirmuinen on hauta sille, joka ei ole ollut Jeesuksen haudalla. Ja pian, ehkä pikemmin kuin luulet, nähdään taas uusi hauta yrttitarhassa. Se on ehkä sinun hautasi. Onko sinulla lohdutusta, joka kestää kuoleman hetkellä? Onko sinulla lohdutusta jättää niille, jotka hautasi partaalla itkevät? Tule nyt Jeesuksen haudalle! Siellä on lohdutus. Sillä Hän on maistanut kuoleman kaikkien edestä, vanhurskas vääräin edestä, “jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla kuolema oli vallassaan, se on perkeleen, ja vapauttaisi kaikki ne, jotka kuoleman pelosta kautta koko elämänsä olivat orjuuden alaisia.” Hebr. 2:14-16. Kuolema taittoi kärkensä, kun se pisti Jeesusta; sen myrkky on mennyttä. Joka uskoo Poikaan, ei hän näe kuolemaa, vaan on siirtynyt kuolemasta elämään. Hauta on nyt pyhitetty ja suloinen lepokammio, kun siellä on Jeesus levännyt. Sen synkeys on hävinnyt, sen pimeys on paennut; Jeesus on valaissut sen uskovilleen. Hyvä on heidän nukkua siellä, jossa Jeesus nukkui, kunnes soivat ikuisen sunnuntain sapattikellot. Niin kuin Jeesus nousi sieltä jättäen liinat, joihin Hän oli kääritty, niin mekin nousemme Jumalan kansan suurena sunnuntaiaamuna ja jätämme iäksi synnin ja kuoleman käärinliinat.

“Hymyilköön itsessäänkin siis silmä uskovan, kun hautaan syvimpäänkin käy koitto taivahan.”

Myöskin on lohduttavaa muistaa, kuinka kristityn hautajaisia varjoaa Jeesuksen hautajaisten pyhä hohde. Miten arvokkaasti ja hellästi Jeesuksen pyhä ruumis saatetaan hautaan. Poissa on kaikki korska ja uteliaat joukot. Poissa on kaikki, mikä sen pyhyttä ja syvää juhllaisuutta häiritsisi. Pyhä on uskovankin ruumis, joka on ollut Pyhän Hengen temppele, jonka Jeesus kerran muuttaa kirkastetun ruumiinsa kaltaiseksi. Pyhä arvokkuus olkoon niillä menoilla, joilla se toimitetaan lepopaikkaansa. Rauha olkoon heidän tomulleen. Pois siis Herran omien hautajaisista maailman menojen matkiminen. Pois ihmisimartelu, kun ylis-tämme Jeesuksen ansiota ja voimaa. Pois pakanalliset menot ja salaseuraiset epäjumalain rukoukset niiden hautojen partailta, jotka kolmiyhteisen Jumalan nimeen siunataan. Jumala piti huolen siitä, että Hänen ainoan Poikansa ruumis saatettiin kunniallisesti hautaan eikä sitä poltettu. Tehkäämme mekin niin vainajillemme.

Vielä on meillä tässä lohdutus kaikkien ahdinkojen aikana. Joosefilla oli yrttitarha, kauniisti istutettu. Mutta mikä odottamaton käänne, kun hän tuohon toivojensa, rukoustensa pyhään lehtoon joutuu kätkemään kalleimpansa, jota nyt niin paljon rakasti, mutta jolle hän Jeesuksen eläessä oli niin vähän rakkautta osoittanut! Meilläkin on yrttitarha täynnä ihanneistuksiamme. Sitä vaalimme, sieltä toivomme paljon. Mutta siellä on uusi hauta. Sinne joudumme ehkä peittämään unelmamme, hautaamaan sen, mikä oli meille rakkainta maailmassa. Mikä suru, mikä pettymys! Kuka lohduttaa silloin? Ah, se mikä näytti olevan si-

nulle niin suuri onnettomuus ja vahinko, se kääntyykin Jeesukseen turvassa sulaksi onneksi ja autuudeksi. Kuka voi sanoa, kuinka runsaan ilon ja lohdutuksen Joosef sai tuolla haudalla pääsiäisen jälkeen. Sehän oli monta tuhatta kertaa parempi kuin Joosefin entiset suunnitelmat. Niin uskovakin voi kerran Herraa kiittää siitä, että hänen elämänsä yrttitarhassa on ollut hautaholvi. Surumme kääntyvät meille iloksi, vahingot voitoksi. Kun kulkumme tuntuu olevan konttaamista, niin me riennämme harppaavin askelin eteenpäin.

Niin Jeesuksen haudalla on siis runsas lohdutus syntiä ja kuolemaa vastaan, lohdutus hautajaisiimme, lohdutus kaikkien surujen ja vaivojen alla.

Lieneekö montakaan teistä, jotka ette tavan takaa kävisi rakkaittenne haudoilla. Se on terveellinen kehotus muistamaan tämän elämän katoavaisuutta. Monelle teistä tuo silloin Jumalan sana lohdutusta, rakkaittenne autuas ero ja jälleennäkemisen toivo elähdyttää sielujanne. Mutta jotkut ehkä itkevät niin kuin ne, joilla ei toivoa ole. Nyt esitän yhden pyynnön. Tee elämäsi tavaksi käydä usein Jeesuksen, Vapahtajasi haudalla. Ahkeroi ojentua sen mukaan, mitä siellä opit, mitä tälläkin käynnillä olemme oppineet. Kätke sydämeesi — onhan se niin köyhä iloista ja rikas suruista — kätke sydämeesi Jeesuksen haudan runsas lohdutus. Ja rakas Isämme, Sinulle kiitos uudesta haudasta yrttitarhassa, jonka partaalla enkeli julisti: “Ei Hän ole täällä! Hän on noussut ylös! Hän elää!” Näin julistetaan myös meidän haudoillamme. Amen.

G. A. Aho kirjasta “Katso Jumalan karitshäinen kielellinen tarkistus toimituksen.

Kristitty ja seurakunta 3

Herran pyhä ehtoollinen

Ennen kuolemaansa Kristus asetti pyhän ehtoollisen sakramentin. Evankelistojen Matteuksen, Markuksen ja Luukkaan sekä apostoli Paavalin välittämän opetuksen mukaan pyhän ehtoollisen asetussanat kuuluvat: *“Herramme Jeesus Kristus, sinä yönä, jona hänet kavallettiin, otti leivän, kiitti, mursi, antoi opetuslapsilleen ja sanoi: ‘Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini. Tehkää se minun muistokseni.’ Samoin hän otti myös maljan, kiitti, antoi opetuslapsilleen ja sanoi: ‘Ottakaa ja juokaa tästä kaikki. Tämä on uusi liitto minun veressäni, joka teidän edestänne vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi. Niin usein kuin te siitä juotte, tehkää se minun muistokseni.”*

Näin Vapahtaja on opettanut, että ehtoollista tulee viettää hänen seurakunnassaan usein ja toistuvasti siihen saakka kunnes hän tulee. Mutta mistä ehtoollisessa on kysymys ja kuinka vietämme sitä oikein seurakunnassa?

Saamme ehtoollisessa Kristuksen tosi ruumiin ja veren

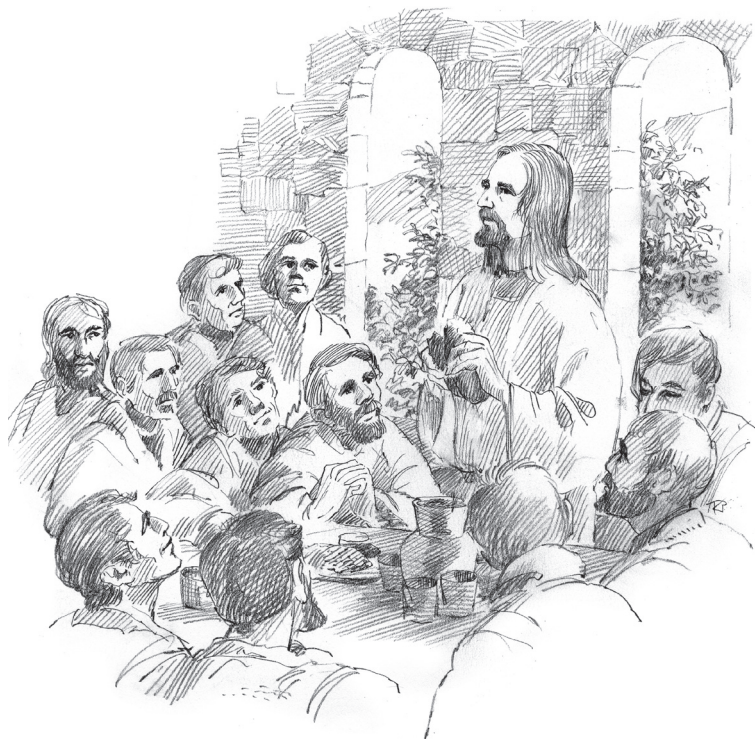
Kristus antaa ehtoollisaineissa tosi ruumiinsa ja tosi verensä. Hän on niissä

läsnä niiden sanojen vaikutuksesta, jotka hän lausui ensimmäisellä ehtoollisella ja jotka toistetaan ehtoollista vietettäessä. Kristuksen ruumiin ja veren läsnäolo ehtoollisaineissa perustuu siis Jumalan sanaan, ei ehtoollisen toimittajan tai vastaanottajan uskoon. Näin jokainen ehtoollista nauttiva voi sanan nojalla olla aivan varma, että saa Kristuksen tosi ruumiin ja tosi veren.

Huolimatta siitä, että Kristus antaa tosi ruumiinsa ja tosi verensä, leipä pysyy leipänä ja viini viininä. Ne eivät siis muutu olemukseltaan, vaan Vapahtaja käyttää niitä välikappaleina ruumiinsa ja verensä antamiseksi. Apostoli Paavali kirjoitti: *“Siunauksen malja, jonka me siunaamme, eikö se ole osallisuus Kristuksen vereen? Se leipä, jonka murramme, eikö se ole osallisuus Kristuksen ruumiiseen?”* (1 Kor. 10:16) Näin siis leivän ja viinin nauttimisen myötä tulemme todella osalliseksi Kristuksen ruumiista ja verestä.

Syntien anteeksiantamuksen ateria

Kun Kristus antaa ruumiinsa ja verensä ehtoollisessa, hän antaa ne syntien anteeksiantamiseksi. Tällä perusteella ehtoollinen on armonväline.

Niin kuin pyhässä kasteessa ja pyhän evankeliumin sanan kautta, tulemme syntien anteeksiantamuksesta osalliseksi myös Herran pyhän ehtoollisen nauttimisen myötä.

Uskonpuhdistaja Martti Lutherin mukaan syntien anteeksiantamus on pääasia ehtoollisen sakramentissa. Vähässä katekismuksessa hän kirjoitti: *“Teidän edestänne annettu ja vuodatettu syntien anteeksiantamiseksi. Nämä sanat sekä ruumiillinen syöminen ja juominen ovat pääasia tässä sakramentissa. Niinpä sillä, joka uskoo nämä sanat, on, mitä ne lupaavat ja lausuvat, nimittäin syntien anteeksiantamus.”* (Vähä katekismus)

Ehtoolliselle valmistautuminen

Koska ehtoollisessa saadaan Kristuksen tosi ruumis ja veri sekä tullaan syntien anteeksiantamuksesta osalliseksi, on tärkeää, että olemme sille oikein valmistautuneita. Ulkonaiset asiat, kuten arvokas pukeutuminen, hiljainen käytös ja muut kauniit asiat ovat hyviä. Pääasia kuitenkin on, että uskomme saavamme Kristuksen tosi ruumiin ja veren nimenomaisesti syntien anteeksiantamiseksi.

Apostoli Paavalin opetuksen mukaan ehtoolliselle tulevan on koetettava itseään (1 Kor. 11:28). Tämä tarkoittaa juuri sitä, että ihminen tunnustaa syntinsä, uskoo ehtoollisen asetus-

sanat ja syntien anteeksiantamuksen lupauksen. Näin hän nauttii ehtoollisen hyödykseen.

Seurakunnan sisäinen ehtoollinen

Tunnustuksellisissa luterilaisissa seurakunnissa on käytössä seurakunnan sisäinen ehtoollinen. Se tarkoittaa sitä, että ehtoollinen jaetaan seurakunnan ehtoolliselle oikeutetuille jäsenille ja myös uskonveljellisten seurakuntien ehtoolliselle oikeutetuille jäsenille. Tällainen käytäntö oli varhaisissa kristillisissä seurakunnissa samoin kuin uskonpuhdistuksen vaikutuksesta syntyneissä luterilaisissa seurakunnissa. Näin oli myös Suomen kansankirkossa viime vuosisadan alkuvuosikymmenille saakka.

Seurakunnan sisäinen ehtoollinen liittyy siihen, että ehtoollista viettäessämme tunnustamme uskon yhteyttä samaan ehtoollispöytään tulevien kanssa. Näin ollen emme jaa sakramenttia niille, jotka pysyvät ehtoollista tai muita asioita koskevilla väärissä opeissa. Myös pastorin on tiedettävä, että ne, keille hän ehtoollisen jakaa, ovat kastettuja, tuntevat ja tunnustavat oikean opin ehtoollisesta sekä tunnustavat syntinsä ja Kristuksen syntiensä anteeksiantajaksi.

Luterilainen oppi ehtoollisesta verrattuna muihin ehtoollisoppihin

Nykyaikana Suomessa esiintyy paljon luterilaisesta opista poikkeavia ehtoollisoppeja. Varsin yleinen on reformoitu oppi, jonka mukaan leiväsä ja viinissä saataisiin Kristuksen ruumis ja veri vain vertauskuvallisesti. Yksi tämän opin laji on anglikaaninen oppi, jonka kansankirkko osoittaa hyväksyvänsä, koska sillä on kirkollinen

yhteys anglikaanisen kirkon kanssa. Sen opin mukaan ainoastaan uskovat saisivat Kristuksen ruumiin ja veren, epäuskoiset eivät. Tämä oppi on väärä, ja siitä seuraa kaksi onnetonta asiaa. Ensiksi uskosta tulee osaltaan Kristuksen ruumiin ja veren läsnäolon aikaan saava asia, jolloin uskon oikea luonne pelkästään Jumalan lahjojen vastaanottajana muuttuu. Toiseksi Raamatun varoitus ehtoollisen nauttimisesta vahingoksi menettää merkityksensä, jos opetetaan, että epäuskoiset eivät saa Kristuksen ruumista ja verta.

Luterilainen oppi eroaa myös roomalaiskatolisesta opista. Roomalaiskatolisen opin mukaan leipä ja viini muuttuvat olemukseltaan Kristuksen ruumiiksi ja vereksi ja Kristus uhrautaan uudestaan ehtoollista vietettäessä. Näin emme opeta, vaan tunnustamme, että Kristus on kerran uhrattu syntiemme pois ottamiseksi ja antaa leiväsä ja viinissä ruumiinsa ja verensä.

Yhteenveto

Ehtoollinen on Kristuksen suuri lahja seurakunnalle. Sen välityksellä Kristus vahvistaa ja ravitsee uskoamme. Olkoon siis ehtoollinen seurakunnissamme runsaassa käytössä uskon vahvistukseksi ja autuudeksemme.

Kimmo Närhi

Room. 8:31-39

Jeesuksen rakkaus

*Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi. —
Tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani pa-
ratiisissa.* Luuk. 23:42,43

Tässä on kuolevan pahantekijän rukous. Oman tunnustuksensa mukaan hän ansaitsi tulla ristiinnaulituksi. Kuinka hän uskalsi siis pyytää, että Jeesus muistaisi häntä? Hän oli kuullut Jeesuksen rukoi-levan. "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät." Eikö murhaajiensa puolesta rukoi-leva muistaisi häntä, kurjaa rikollista. Hän juuri tarvitsi anteeksiantamusta. Ja tällä viimeisellä hetkellä Jeesuksen rakkaus kohtaa tämän miehen. Uskon käsi oli ojentunut kohti Jeesusta ja pitäytyi häneen loppuun asti. Jeesuksen rakkaus on suuri.

Katso tätä uskon rohkeutta. Hän kuulee Jeesusta pilkattavan, mutta rukoilee häntä Herranansa. Näkee Jeesuksen hylättyinä, mutta tunnus-

taa hänet Kuninkaaksi. Kuoleman keskellä usko menee suoraan Jeesuksen luo, joka yksin voi ja tahtoo auttaa. Ja vastaus tulee heti.

Muistaako Jeesus minuakin, eläessäni ja kuollessani? On kuin hän vastaisi: Lapseni, minä olen muistanut sinua. Haavojeni tähden en voi sinua unohtaa. Olenhan lunnastanut sinut verelläni. Olenhan kasteessa tehnyt kanssasi iankaikisen liiton. Annan sinulle rauhani. Älköön sydämesi olko murheellinen älköönkä pelätkö.

Herra Jeesus, tyynnytä ahdistettu sydämeni suloisella rauhallasi
Amen.

Lue myös Room. 8:31-39.

Kirjasta "Voimattomalle voimaa", Hämeenlinna 1992. lukukappale 27.3.

Peljästyksestä uskoon

Pitkänäperjantaina. III vuosikerta. Osa evankeliumitekstiä.

Ja katso, temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliit halkesivat, ja haudat aukenivat, ja monta nukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Ja he lähtivät haudoistaan ja tulivat hänen ylösnousemisensa jälkeen pyhään kaupunkiin ja ilmestyivät monelle. Mutta kun sadanpäämies ja ne, jotka hänen kanssaan vartioitsivat Jeesusta, näkivät maanjäristyksen ja mitä muuta tapahtui, peljästyivät he suuresti ja sanoivat: "Totisesti tämä oli Jumalan Poika." Matt. 27:51–54

Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen suuri kärsimys Getsemanesta viimeiseen hengenvetoon Golgatan ristillä on täynnä ihmeitä ja ihmeellisiä asioita. Jumala näyttää meille, että hänen voimansa on verrattomasti suurempi kuin meidän ja hänen todellisuutensa ja maailmansa on moniulotteisempi kuin mitä me voimme edes kuvitella. Tästä on hyvänä esimerkkinä tekstimme. Tällä havainnolla on meille paljon merkitystä.

Uskoa koskevissa asioissa meidän on jäätävä ilmoitetun Jumalan Sanan

varaan ja otettava järkemme vangiksi ja nöyryyttävä Hänen Sanansa alle. Se on myös meille hyväksi. Kun Pyhän Hengen voimasta otamme Sanan uskolla vastaan, olemme oikealla tiellä ja varjellumme eksytyksiltä.

Tekstimme kertoo, mitä tapahtui välittömästi Jeesuksen kuoleman jälkeen: "Temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, ja maa järisi, ja kalliit halkesivat." Näillä tapahtumilla Jumala halusi ilmentää meille Jeesuksen kuoleman merkitystä.

Temppeli oli jumalanpalveluksen ja erityisesti uhritoimitusten keskus, pyhä paikka, rukoushuone ja Jumalan asunto. Kaikkeinpyhimpään oli vain ylimmäisellä papilla lupa mennä keran vuodessa uhraamaan kansan syntien edestä. Kun nyt Kristus uhrasi itsensä maailman edestä, meille aukeni tie Jumalan tykö ja sen vertauskuvana esirippu repesi kahtia ylhäältä alas. Meidän edustajanamme, ylimmäisenä pappinamme Kristus meni kaikkeinpyhimpään. Synti esti ihmistä pääsemästä Jumalan kaikkeinpyhimpään, mutta kun Kristus otti synnin pois ja meni sinne edeltä, ei enää ole mitään

estettä mennä Jumalan luo, vaan jokainen joka uskoo Jeesukseen, on siirtynyt kuolemasta elämään. Näin tämä tapahtuma on sisällöltään hyvin lohdullinen. Tartu kiinni tähän lohdutukseen!

Samalla maa järisi, kalliot halkeasivat ja haudat aukenivat. Maa ei voinut pidättää sisällään pyhiä, vaan hautojen täytyi avautua tähän liittyvästä Jumalan erityisestä käskystä. Jeesuksen täytetty työ kertoi siitä, että kun synti oli pois otettu, kuolemalla ei ollut valtaa. Ja Jumala halusi osoittaa sen julkisesti avaamalla pyhien hautoja ja herättämällä kuolleita, jotka ilmestyivät monelle Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen.

Tekstiemme sanoo nimenomaan, että monta poisnukkuneiden pyhien ruumista nousi ylös. Tämä yksi niitä Raamatun kohtia, joka selkeästi opettaa ruumiin ylösnousemusta. Saddukeukset kielsivät ruumiin ylösnousemuksen. Meidänkin aikanamme on monia järkeilijöitä, jotka taitavasti hämäten kiertävät selvät Raamatun kohdat ja puhuvat ylösnousemuksesta tavalla, jossa itse asiassa ei ole kysymys todellisesta ruumiin ylösnousemuksesta. Kun tekstimme mukaan kallioon hakatut haudat aukenivat ja niissä olleet muumioituneet ruumiit nousivat ylös ja ilmestyivät monille, se ei voi tarkoittaa vain jotakin sielun elämää, vaan noihin hautoihin haudattujen ruumiitten eläväksi tulemistä ja ylösnousemista.

Jumala loi ihmisen, jolla oli ruumis ja sielu. Adam söi suullaan kielletyn hedelmän. Vaikka siihen liittyi sielunelämään liittyviä asioita, niin se oli myös ruumiillinen tapahtuma. Jumala otti Aadamın ruumiineen ja sieluineen tilille eteensä ja julisti hänelle ensimmäisen evankeliumin. Synti toi ihmisen sydämeen turmeluksen ja ruumistakin koskevan kuolemanalaisuuden Aadamille. Sen, mikä maasta on, piti jälleen tuleman maaksi. Kun vaimon Siemen oli murskaava käärmeen pään ja vapahtava Aadamın synnin kirouksesta, Siemenen voitto ei jäänyt puolitiehen, vaan koski koko ihmistä, ruumista ja sielua. Kristikunta on aina tunnustanut ruumiin ylösnousemuksen. Sen selittäminen vain sielua koskevaksi tai jollain tavoin vain henkiseksi, on Raamatun vastainen ja tyypistää evankeliumia.

Sen sijaan, että harrastaisimme selvän Jumalan sanan kiertelemistä ja vääntelemistä, uskokaamme pyhä Sana niin kuin se lukee. Kun tuolla ristini juurella pakanallinen sadanpäämies ja hänen sotilaansa näkivät, mitä tapahtui, he peljästyivät. Ristin näkymät Sanassa ja saarna Ristiinnaulitusta on väkevää puhetta, kutsu peljästymään omaa synninalaista tilaa. Mutta ne ovat myös kutsu uskoon ja tunnustamaan: Totisesti hän on Jumalan Poika ja maailman Vapahtaja!

Markku Särelä.

Siitamajalla pitkänäperjantaina 25.3. 2005.

Sovituksen sana

Toisena pääsiäispäivänä. II vuosikerta. Epistolateksti.

“[Ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut. Sen tähden me emme tästä lähtien tunne ketään lihan mukaan; jos olemmekin tunteneet Kristuksen lihan mukaan, emme kuitenkaan nyt enää tunne. Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran.] Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa. Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” 2 Kor. 5:15–21.

Varmaankin me kaikki arvostamme suuresti sopua ja sovintoa ihmisten kesken. Ilahdumme, kun kuulemme entisten vihamiesten päässeen sovintoon. Eikö sellaisessa ole jotakin harvinaisen kaunista, jopa sydäntä liikuttavaa? Mutta oletko ajatellut, miten valtava asia on, kun kuolemanalainen ihminen pääsee sovintoon kaikkivaltiaan, iankaikkisen Jumalan kanssa?

Ihminen on luonnostaan vihan alainen syntiensä tähden. Hän tarvitsee so-

vitusta voidaksensa pelastua iankaikkisesta kadotuksesta. Mutta ehkä sanot mielessäsi: ‘Jumala on niin suuri, että hän ymmärtää meitä ihmisiä heikkouksinemme eikä niihin pahastu. Ei hän voi hylätä luotujansa, ei ainakaan iankaikkiseen kadotukseen.’ Mutta jos näin ajattelet, niin mitä silloin itse asiassa teet? Silloin sinä sanot Jumalalle, minkälaisen Jumalan on oltava ja miten Jumalan on meneteltävä. Niin pieni Jumala ei ole, että hän olisi meidän käskettävissämme. Vaan Jumala on sanonut meille, minkälaisia meidän tulee olla ja miten meidän tulee häntä palvella.

Raamatussa, Sanassansa, Jumala sanoo meille, minkälaisia meidän on oltava. Jeesus sanoo sen näin: “Olkaa täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on!” Tämä on Jumalan mitta, jolla hän meitä mittaa. Ja hänen mittauksensa tulos on tämä: “Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet, ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvää on.” (Room. 3:10–12). Pyhän Jumalan edessä meiltä on otettu pois kaikki kerskaus. Tähän Jumalan tuomioon täytyy minunkin omassatunnossasi yhtyä. Et voi millään itseäsi puolustaa. Tai jos luuletkin täyttäneesi täydellisyiden mitan, niin ole kuitenkin rehellinen itsellesi ja tarkkaa itseäsi tämä päivä. Tee sitten illalla tiliä, oletko kyennyt elämään edes yhden päivän

täysin puhtain ajatuksin, sanoin ja teoin. Yritä, kykenetkö siihen! Jos olet rehellinen, sinun täytyy tunnustaa, ettet kyennyt. Mutta Jumala on jo meidät mitannut ja havainnut meidät syntiseksi. Synti on Jumalan tahdon rikkomista, se on kapinaa ja vihollisuutta Jumalaa vastaan. Jumala on majesteetti, ei leikkikalua, jolla ihminen voi leikkiä mielensä mukaan. Raamattu sanoo: "Hirviöistä on langeta elävän Jumalan käsiin."

Voidaksensa välttyä iankaikkisesta rangaistuksesta ihmisen täytyy päästä sovintoon Jumalan kanssa. Omilla teoillamme ja hyvälläkään pyrkimyksellämme me emme voi päästä sovintoon Jumalan kanssa, sillä me emme täytä Jumalan mittaa. Mutta kuitenkin tilanne ei ole toivoton, sillä Juma-

lalle on kaikki mahdollista ja hän todella tahtoo pelastaa meidät. Kysytkö: "Kuulinko, oikein? Voinko todella päästä sovintoon Jumalan kanssa?" Aivan varmasti, sillä Jumala sanoo Saanassansa apostoli Paavalin kautta: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan." (2 Kor. 5:19). Kuule, sinä, joka tunnustat, että olet ansainnut synneilläsi vain Jumalan vihan ja armottomuuden, kuule, Jumala on jo tehnyt sovinnon, kuten hän sanoo: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa." Sulassa rakkautessansa hän sääli meitä ja lähetti oman Poikansa maailmaan, jotta me voisimme hänen kauttansa pelastua.

Kristus oli kuuliainen hamaan ristin kuolemaan, jotta hän korjaisi sen, minkä me olimme rikkoneet. Jotta ei meitä hyljättäisi, hän kärsi Jumalan hylkäämänä sen, mikä meidän olisi pitänyt iankaikkisesti kärsiä. Hän sovitti – niin ei vain muutamien ihmisten syntejä – vaan koko maailman synnit. Kristuksen päällä olivat sinunkin syntisi. Sinunkin synneistäsi on maksettu täysi sovitus Jumalalle. Sinäkin olet sovitettu Jumalan kanssa. Syntien anteeksiantamus on nyt kaikkia varten hankittu. Jumalan viha on lepytetty. Kristus on kaiken tehnyt meidän edestämme.

Sovinto Jumalan kanssa ei siis perustu siihen, mitä me teemme, ei edes meidän kilvoitukseemme, ei parannukseemme, ei rukoukseemme, vaan yksin Kristuksen ansioon. Sana sanoo: “Jeesuksen, Kristuksen, Jumalan Pojan, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä.” (1 Joh. 1:7). Tämä on tuo “sovituksen sana”, josta Paavali puhuu. Jos sinua synti painaa ja omatunto syyttää, tuosta “sovituksen sanasta” löydät lohdutuksen. Usko Jeesukseen! Usko, että hän on sinun syntisi sovittanut! Tartu kiinni tuohon “sovituksen sanaan”, pidä siitä kiinni – jopa vastoin sydämesi tunteita ja omantunnon ahdistuksia. Ainoa tie pelastukseen on usko Kristukseen, syntiemme sovittajaan, mutta se on myös varma tie.

Joka ei Kristukseen usko, se epäuskossansa hylkää Kristuksen sijaissovituksen ja pysyy vihan alla. Sen tähden Raamattu sanookin: “Antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa!” (2 Kor. 5:20). Toisin sanoen: Älkää jääkö Jumalan vihollisiksi, vaan ottakaa vastaan uskolla Jumalan armo! Älkää

vastustako Pyhää Henkeä, älkää etsikö sovitukselta omasta sydämestänne, vaan tuosta “sovituksen sanasta”, joka todistaa, että Kristus on meidän edestämme kuollut! Luottaminen Jumalan Sanan armolupauksiin on juuri uskonnista. Tartu sinäkin tähän evankeliumin sanaan, joka sanoo: “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan.” Siinä on pohja uskolesi. Se pohja ei petä. Tässä elämässä et voi tulla synnittömäksi, ja sen tähden saat olla aina murheellinen oman itsesi tähden, mutta Kristuksen ja hänen armolupauksiensa tähden sinun ei tarvitse koskaan pettyä, vaan voit aina lohduttautua sillä, että syntisi ovat anteeksiannetut.

Rakenna uskosi tuolle “sovituksen sanalle”, kätke se sana sydämeesi. Juurru siihen kiinni. Mitä usko on, sen olet kerran oppinut Lutherin Vähästä Katekismuksesta sen uskontunnustuksen selityksestä. Ota tuo pieni kirja uudestaan esiin. Kun totuutta janoavana sitä tutkit, huomaat löytäneesi Raamatun oppaista parhaimman. Tarvitset opillista pohjaa, opasta, missä Kristuksen sijaissovitus asetetaan keskeiselle sijalle ja missä Raamatun sana on todellinen opettaja. Näin Raamattuun syvennyksen ja tuosta pienestä tunnustuskirjasta, Katekismuksesta, kiinni pitäen “sovituksen sana” ei jää vain ohimeneväksi, helposti unohtuvaksi, vaan siitä on tullut elämäsi voima ja keskipiste. “Sovituksen sanan” uskoen kuljet jo nyt kohden iäistä häiriintymätöntä rauhaa taivaaseen.

Markku Särelä.

Koskenpään seurakunnan 40-vuotisjuhlilla ensimmäisenä helluntaipäivänä avajaisjumalanpalveluksessa v. 1965.

KEVÄT 2007

LUTERILAINEN - LASTENOSASTO

Mukaillen kuvakirjasta Ensimmäinen Raamattuni, Taylor

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: “Minun sieluni on syvästi murheellinen, kuolemaan asti. Olkaa tässä ja valvokaa minun kanssani”. Lue Matteuksen evankeliumi 28:36-56

Jeesus antaa elämän

Pastorin kirje

Pääsiäisen aikoihin ajattelemme Jeesuksen kärsimystä, kuolemaa ja ylösnousemusta. Ensiksi voimme ihmetellen kysyä, miksi Jeesus kuoli, vaikka hän ei tehnyt mitään paha.

Vapahtaja kuoli meidän tähtemme. Me olemme tehneet pahoja tekoja. Me olemme jättäneet tekemättä sitä, mitä olisi pitänyt tehdä. Tästä syystä kaikkien ihmisten täytyy kerran kuolla. Jeesukseen uskovan ei kuitenkaan tarvitse pelätä kuolemaa. Kun Vapahtaja on kuollut meidän tähtemme, on meidän syntivelkamme poistettu. Näin jokainen Vapahtajaan turvaava saa omistaa Jumalan rauhan. Vaikka todella olemme rikkoneet Jumalan lakia vastaan, on meillä syntien anteeksiantamus. Usko sinäkin siihen, että Jeesus kuoli sinunkin syntiesi tähden ja omista Jumalan rauha tällä tavoin.

Miksi Jeesus nousi kuolleista? Tuo tapahtuma osoitti, että nyt kaikki synnit ovat varmasti ja riittävällä tavalla maksetut. Toiseksi Raamattu sanoo, että Jeesus nousi kuolleista esikoisena kuoloon nukkuneista. Tunnet ehkä sanan ”esikoinen”. Sillä tarkoitetaan sisarusarjan vanhinta lasta, jonka jälkeen perheeseen on syntynyt toisia lapsia. Jeesus on noussut kuolleista ensimmäisenä niin, että jokainen, joka häneen uskoo, nousee myös taivaan iloon.

Oletkohan koskaan nähnyt kovin heikentyntä ja sairasta ihmistä, jolla on luultavasti vain vähän elinaikaa jäljellä? Sellainen ihminen voi korkeintaan vähän liikkua ja puhekin käy hitaasti. Mieleemme tulee surulliseksi, kun ajattelemme, ettei hän voi tehdä sitä kaikkea, mitä ennen voi. Mutta Jeesukseen uskovan ei tarvitse surra tätäkään asiaa. Jumala johdattaa jokaisen uskovansa, nuoren ja terveen, samoin iäkkään ja sairaan ihmisen taivaan kotiin. Vapahtaja kärsi kaikki vaivat, kivut ja kuoleman. Sen tähden on meille uskossa häneen tie auki iankaikkiseen elämään. Usko siis Vapahtajaasi. Kerro toisillekin siitä, että hänen ristinkuolemansa ja ylösnousemuksensa ovat tärkeimmät asiamme. Sillä tavoin on Jeesus avannut meitä ja kaikkia toisiakin varten tien iankaikkiseen elämään.

Kimmo Närhi

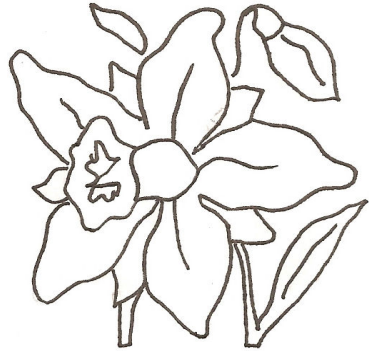
"Kuolema on nielty ja voitto saatu"

Ketä sankaria sinä ihailet?

Olet varmaan nähnyt televisiosta, miten urheilijat viettävät voitonjuhlia, kun ovat saaneet kultamitalin olympialaisissa tai maailmanmestaruuskisoissa. Tähän juhlintaan liittyvät sitten ystävät ja omaiset, mutta myös muut. Näitä urheilijoita pidetään sankareina ja heistä puhutaan ja kirjoitetaan. Heille annetaan kalliita lahjoja.

Voit ajatella, ettei sinusta koskaan tule sellaista sankaria tai että et ehkä koskaan pääse sellaisiin juhliinkaan. Mutta jos niin ajattelet, et ole ymmärtänyt, millaisen osan Taivaallinen Isä on sinulle antanut.

Pyhässä kasteessa sinut otettiin Jumalan lapseksi. Jumalan lapsi täällä maailmassa on matkalla Isänsä luo taivaan kotiin.

Siellä meillä on riemujuhla, jota saamme kerran viettää ikuisesti.

Mutta jo täällä maan päällä me saamme viettää kristikunnan voitonjuhlaa. Kun Jeesus taisteli ristillä, hän sanoi: "Se on täytetty". Jeesus on meidän sankarimme. Hän sovitti koko maailman synnit. Ja kolmantena päivänä hän nousi ylös haudasta. Hän voitti kuoleman ja synnin. Sen suurempaa voittoa ei kukaan voi saada. Siksi meillä on suuri ilo ja riemu. Tätä juhlaa me erityisesti vietämme pääsiäisenä.

Muista siis, että pääsiäinen on kristittyjen voitonjuhla.

TM

Lähde kanssamme seuraamaan pääsiäisen tapahtumia!

Kuka on pääsiäisen päähenkilö?

Hän on Herra Jeesus Kristus, meidän Vapahtajamme. Kuka Jeesus oikein on? Näin kysyivät monet juutalaiset Herran puhuessa Jumalan valtakunnasta ja tehdessä monia ihmetekoja. Toiset sanoivat: "Hän on hyvä" ja toiset: "Ei ole, hän villitsee kansan". Toiset rakastivat Jeesusta ja seurasivat häntä, mutta toiset halveksivat ja vihasivat häntä. Näin on nytkin. Kumpaan joukkoon sinä kuulut?

Herra Jeesus kysyy meiltä: "Olenko minä sinulle rakas?" Näin hän kysyi Pietarilta – muistathan, kun Pietari oli peloissaan kieltänyt jopa tuntevansa Jeesusta siellä Heransa vihollisten joukossa ylimmäisen papin pihalla. Kun Pietari oli hänet kolme kertaa kieltänyt, hän myös kolme kertaa kysyi, rakastiko tämä häntä. Sehän tapah-

tui Genesaretin järven rannalla, kun Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen ylösnousemisensa jälkeen. Tästä ihanasta tapahtumasta voit lukea tarkemmin. (Joh.21:1-24)

Jos Raamattu on sinulle tärkein kirja, silloin opit myös tuntemaan sitä tarkkaan. Tiedätpä senkin, että Herran Jeesuksen maanpäällisen elämän viimeiset tapahtumat ovat evankeliumikirjojen, niiden neljän, loppuosissa. – Niinpä – tiedän kokemuksesta kuinka hyvältä nuoruudessaani monet romaanit maistuivat. Raamattuakin kyllä jatkuvasti luin, mutta ikään kuin velvollisuudesta.

Joku lähetystyöntekijä kertoi afrikkalaisesta kristitystä, joka kyseli, mitä pitäisi tehdä, kun Jumalan sanan lukeminen ei oikein maistunut. Toinen kristitty vastasi: "Pitää panna pois se, mikä maistuu." On hyvä jättää pois asioita, jotka vievät aikaa Jumalan sanan lukemiselta. Sellai-

sia voivat olla esim. turhien televisio-ohjelmien katseleminen tai liiallinen tietokonepelaaminen.

Nyhdän on kuitenkin niin, että jos kristitty nuori tai vanha ei opi oikein Jumalan sanasta tuntemaan syntisyyttään ja Vapahtajansa sanomatonta rakkautta ja armoa kohdallaan, hänellä ei ole voimaa sotia synnillisiä mielihaluja vastaan. Siihen tarvitaan ehkä Taivaallisen Isän kuritustakin. "Mikä on se lapsi, jota Isä ei kurita?" kysytään Raamatussa. Jumalan sana varoittaa meitä vakavasti: "Jos joku ei pidä Herraa rakkaana, hän olkoon kirottu." (1Kor.16:22) Ja myös näin sanotaan: "Älkää rakastako maailmaa älkääkään sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä. Sillä kaikki, mikä maailmassa on, lihan himo, silmäin pyyntö ja elämän korska, se ei ole Isästä vaan maailmasta. Ja maailma katoaa ja sen himo, mutta joka tekee Jumalan tahdon, se pysyy iankaikkisesti." (1Joh.2:15-17)

Mikä on Jumalan hyvä tahto meitä kohtaan, sen sanoo Raamattu näin: "Jumala tahtoo, että kaikki ihmiset pelastuisivat ja tulisivat tuntemaan totuuden." (1Tim.2:4) Ne ihmiset, jotka eivät usko totuuteen Jumalan sanana, kapinoivat kaikkivaltiaasta Jumalaa vastaan. Ne eivät pääse iankaikkiseen elämään taivaassa, vaikka Jumala niin tahtoo ja sen tähden on antanut meille ainoan Poikansa syntiemme sovittajaksi. Käännyttään me, jotka tahdomme

kerran taivaaseen päästä, joka päivä rakkaan Vapahtajamme eteen kertoen syntimme niitä anteeksi pyytäen. Silloin Jeesus puhdistaa omantuntonemme pyhällä verellään, jonka hän ristillä vuodatti meidän tähtemme. Jos me näin valkeudessa, siis uskossa, vaellamme luottaen anteeksiantamukseen, saamme myös voimaa sotia syntiä vastaan ajatuksissa, sanoissa ja teoissa. Herra Jeesus sanoo: "Poikani, tyttäreni, ole turvallissella mielellä, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi."

Lue ihmeellisestä keskustelusta, joka käytiin ristillä Jeesuksen viimeisinä hetkinä! (Luuk.23:39-43)

Herra Jeesus, Jumala ja ihminen, voi yksin sovittaa maailman suunnattoman syntivelan. Sen hän teki ristillä. Hän kantoi kaikkien ihmisten kaikki synnit sovittaen kaiken. Näin sanoo Raamattu: "Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan." (2 Kor.5:19) Ja Paavali jatkaa kirjeessään Pyhän Hengen ohjauksessa: "Hänen työtoverinaan me myös kehotamme teitä vastaanottamaan Jumalan armon niin, ettei se jää turhaksi." (2 Kor.6:1) Silloin toteutuu tämä Vapahtajan sana: "Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä." (Joh.3:16)

Kohtaaminen tiellä

Kun Jeesus oli kuollut ristillä ja haudattu, opetuslapset olivat mautuneita ja peloissaan. Monta enkeliä tarvittiin ohjailemaan Jeesuksen opetuslapsia, ennen kuin ilo ja luottamus jälleen tuli heidän sydämiinsä. Raamatussa kerrotaan monista Jeesuksen ystäväistä, jotka saivat nähdä enkelin. Esim. Luuk.24:10 Mutta oli opetuslapsia, jotka eivät uskoneet, että Herra oli noussut kuolleista. Kaksi heistä kulki Emmaus-nimiseen kylään, joka oli yli yhdentoista kilometrin päässä Jerusalemissa. Ja he puhelevat keskenään kaikesta tästä, mitä oli tapahtunut.

Ja heidän keskustellessaan ja tutkistelllessaan tapahtui, että Jeesus itse lähestyi heitä ja kulki hei-

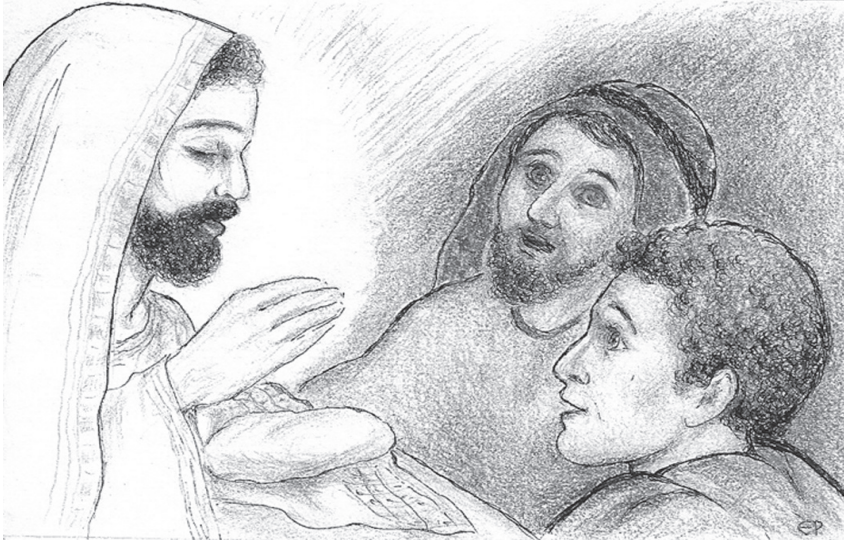
dän kanssaan. Mutta heidän silmänsä olivat pimitetyt, niin etteivät he tunteneet häntä.

Ja hän sanoi heille: “Mistä te siinä kävellessänne puhuitte keskenänne?” Niin he seisahtuivat murheellisina muodoltaan. Ja toinen heistä, nimeltään Kleopas, vastasi ja sanoi hänelle: “Oletko sinä ainoa muukalainen Jerusalemissa, joka et tiedä, mitä siellä näinä päivinä on tapahtunut? Hän sanoi heille: “Mitä?” Niin he sanoivat: “Sitä mikä tapahtui Jeesukselle Nasaretilaiselle, joka oli profeetta, voimallinen teossa ja sanassa Jumalan ja kaiken kansan edessä, kuinka meidän ylipappimme ja hallitusmiehemme antoivat hänet tuomittavaksi kuolemaan ja ristiinnaulitsivat hänet.

Mutta me toivoimme hänen olevan se, joka oli lunastava Israelin.

He eivät tunteneet häntä

Hän otti leivän, siunasi ja mursi ja antoi heille. Silloin he tunsivat hänet.

Ja onhan kaiken tämän lisäksi jo kolmas päivä siitä, kun nämä tapahtuivat. Ovatpa vielä muutamaiset naiset joukostamme saattaneet meidät hämmästyksiin. He kävivät varhain aamulla haudalla eivätkä löytäneet hänen ruumistaan, ja tulivat ja sanoivat myös nähneensä enkelinäyn, ja enkelit olivat sanoneet hänen elävän. Ja muutamaiset niistä, jotka olivat meidän kanssamme, menivät haudalle ja havaitsivat niin olevan kuin naiset olivat sanoneet. Mutta häntä he eivät nähneet.” Niin hän sanoi heille: “Oi te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen pitänyt tätä kärsimän ja sitten menemän kirkkauteen?” Ja hän alkoi Mooseksesta ja

kaikista profeetoista ja selitti heille, mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu.

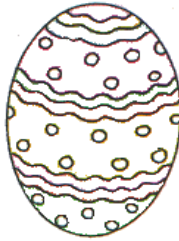
Ja kun he lähestyivät kylää, johon olivat menossa, niin hän oli aikovinaan kulkea edemmäksi. Mutta he vaativat häntä sanoen: “Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu ja päivä on jo laskemassa.” Ja hän meni sisään ja jäi heidän luoksensa. Ja tapahtui, kun hän oli aterialla heidän kanssaan, että hän otti leivän, siunasi, mursi ja antoi heille. Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet. Ja hän katosi heidän näkyvistään. Ja he sanoivat toisillensa: “Eikö sydämemme ollut meissä palava, kun hän puhui meille tiellä ja selitti meille kirjoitukset?” (Luuk.24:28) EP

PÄÄSIÄISTEHTÄVIÄ

1. Jokaiselta riviltä löytyy sana, kun vedät yli ylimääräiset kirjaimet. Sanoista muodostuu yhdessä tärkeä lause, joka kertoo pääsiäisen ilosanoman.

A	K	H	Ä	N	R	S	E	Y
O	N	M	A	A	L	S	I	J
T	U	N	O	U	S	S	U	T
N	O	I	K	Y	L	Ö	S	P

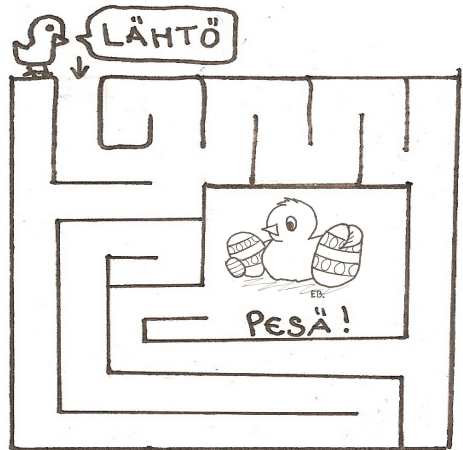
2. Väritä nämä pääsiäismunat iloisilla väreillä!

3. Pikkutipu on kuoriutunut munasta. Auta se pesään toisten luo Erikan tekemän sokkelon läpi.

Tiedätkö, miksi pääsiäisen perinteisiin kuuluvat munat ja keltaiset tiput?

Ne kertovat uudesta elämästä ja ovat siis sopivia ylösnousemuksen vertauskuvia. Jeesus voitti kuoleman ja nyt mekin saamme kuoleman jälkeen uuden elämän taivaassa.

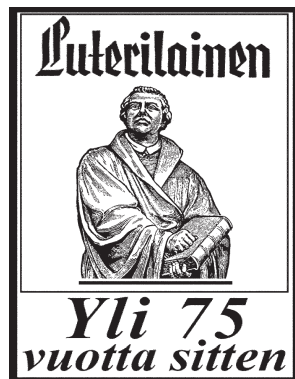

Jalkojen pesemisestä

Katsellessamme Herramme Kristuksen toimia ja käyttäytymistä hänen ollessa täällä maan päällä lunastamassa meidät, havaitsimme siinä selvästi sen lohdullisen tosiasian, että hän ei suinkaan ollut mikään peloittava herra tai vaatija, vaan mitä laupiaim ja totisin rakkaudessaan meitä kohtaan, jopa aivan *täynnä armoa ja totuutta*. Niin todistaa Pyhä Raamattu: “ja Sana tuli lihaksi ja hän asui meidän keskuudessaamme ja me katselimme hänen kirkkauttaan, kirkkautta sellaista, kuin ainosyntyisellä Pojalla on Isältä – täynnä armoa ja totuutta”, Joh. 1: 14.

Tämä meitä erinomaisesti lohduttava asia käy runsaasti ilmi hänen toimistaan ja käytöksestään myös sinä kalliina iltahetkenä, jolloin hän juuri ennen suurta kärsimistensä oli vielä opetuslastensa keskellä uskollisesti heitä hoivaten. Pyhä Raamattu kertoo: “Mutta ennen pääsiäisjuhlaa, kun Jeesus tiesi hetkensä tulleen, että hän oli siirtyvä tästä maailmasta Isän tykö – niin kuin hän oli rakastanut omiaan, jotka olivat maailmassa, niin hän rakasti heitä loppuun asti”, Joh. 13: 1.

Herramme Jeesus tunsu tarkoin toimensa. Hän oli itse taivaasta tullut ja omakseen ottanut meidän luontomme vastatakseen meistä Jumalan edessä. Hän tiesi myös sangen hyvin, minkälaisen joukon Herraksi hän tuli, nimittäin synnin kokonaan turmeleman ja likaaman, kuoleman myrkyttämän ja perkeleen vangitseman joukon. Hän

Luterilainen maaliskuu 1926

tiesi, että hänen on Herramme vastattava puolestamme siitä kaikesta ja itse kauttansa suoritettava meidän syntiemme saatan puhdistus Jumalan edessä, Hebr. 1: 3. Mutta niin suuresti rakasti hän meitä, että hän tuli silti Herraksemme, ja ilmoittaa lujasti ja rakkaasti tehtävänsä: “ – minä tahdon heitä päästää helvetin vallasta ja vapauttaa heitä kuolemasta. Kuolema, minä tahdon olla sinulle myrky, helvetti, minä tahdon olla sinulle surma!” Hos. 13:14.

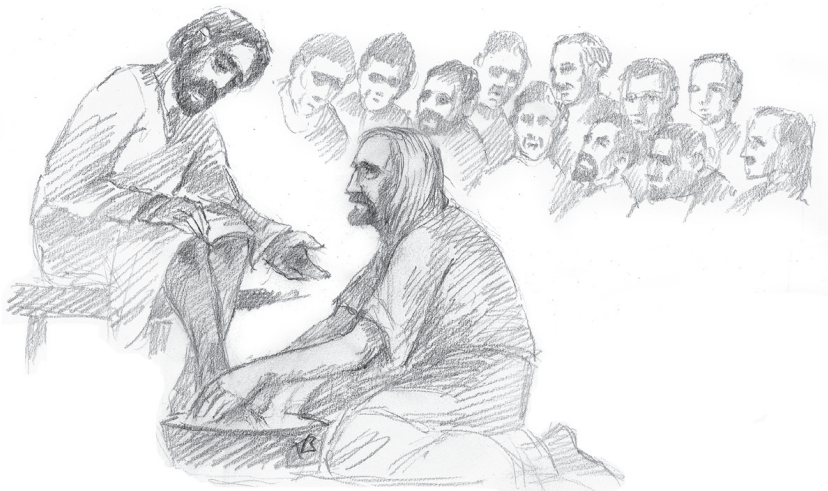
Herramme Jeesus tunsu myös yksityiskohtaisesti, mitä hänen oli toimesansa tehtävä ja kärsittävä ennen kuin se on täytetty. Hän oli täysin tietoinen suuren kärsimisensäkin suurista vaivoista, hirvittävästä tuskasta, veren vuodatukselta ja kuolemasta. Mutta vaikka hän tiesi muutaman tunnin kuluttua olevansa keskellä kaikkea sitä, tiesi hän myöskin, että tämän raskaan ja verisen taiston tauottua oli kohta kaikki oleva suoritettu ja hän työnsä täyttäneenä Herramme oli astuva ijankaikkiseen kunniaan Isän luona taivaassa. Pyhä Raamattu kertoo: “ – Jeesus tiesi, että Isä oli antanut kaikki hänen käsiinsä, ja että hän oli lähtenyt

Jumalan tyköä ja meni Jumalan tykö”, Joh. 13. 3. Mutta – Raamattu kertoo edelleen – juuri silloin, kun hän “nousi illalliselta ja riisui viittansa, otti liinavaatteen ja vyötti sillä itsensä. Sitten hän kaasi vettä pesuastiaan ja rupesi pesemään opetuslastensa jalkoja ja pyyhkimään niitä liinavaattella, jolla oli vyöttäytynyt”, Joh. 13: 4, 5.

Tapahtui siis äkkiä aivan tavallisuudesta poikkeava asia. Jalkojen peseminen kuului nimittäin tavallisesti orjien tehtäviin. Nyt nouseekin sen sijaan itse perheenisäntä kunniapaikaltansa, valmistautuu tähän toimeen ja todella pesee illalliselle kokoon-tuneitten jalat. Tämä oli outoa. Varmaan opetuslapset seurasivat sitä kummastuneina ja neuvottomina, jopa Pietari jyrkästi kieltäytyikin sellaista palvelusta vastaanottamasta. Mutta Jeesuksen rakkaat sanat taivuttivat Pietarin heti ja Jeesus suoritti rauhallisesti jalkojen pesemisen loppuun asti. Sen tehtyään istuutui hän jälleen pöytään ja selitti opetuslapsille, mitä hän oli tehnyt. Tästä selityksestä ja hänen opetuksistansa Pietarille havaitsimme, mitä tämä ihmeellinen teko Herrastamme Jeesuksesta todistaa ja mitä hän sillä tarkoitti.

Tällaisella teolla ja käyttäytymisellä osoittaa Herramme Kristus meille, missä työssä ja virassa hän oli, nimittäin palvelemissa meitä syntisiä, jotta me saisimme hänessä nauttia puhtautta ja vapautta synnistä, kuolemasta ja perkeleestä. Niin hän sanoo: “ – ei Ihmisen Poika tullut palveltavaksi, vaan palvelemaan ja antamaan henkensä lunnaiksi monen edestä”, Matt. 20: 28. Tästä todistaa Pyhä Raamattu vielä: “Olkoon teillä se mieli, joka Kris-

tuksella Jeesuksella oli, joka ei, vaikka hänellä oli Jumalan muoto, pitänyt saaliinaan, että oli yhdenvertainen kuin Jumala, vaan tyhjensi itsensä ja otti palvelijan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi ja havaittiin olennoltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan saakka, jopa ristinkuolemaan saakka”, Fil. 2: 5-8. Tässäkin ihmeellisessä teossa ilmenee Herramme Kristuksen kuuliaisuus ja uskollinen pysyminen tehtävässään. “Tässä ovat nyt hänen ajatuksensa ja työnsä oikein yhtäpitävät. Hänen ajatuksensa olivat: Minä olen Jumala ja kaikkien kap-palten Herra; ei ole enää täyttä päivääkään minulla tekemistä, niin on jo perkele saanut kaikki toimeen, minkä voi. Sitte on hän kaikkien vihollisteni kanssa makaava jalkaini alla ja laskeva kaikki kristittyi rauhaan. Mutta mikä työ se on? Hän, suurin Herra, tekee sen, minkä muutoin rengit ja palvelijat talossa tavallisesti tekevät, pesee opetuslastensa jalat”, (Luther, ahti-saarnoja, s. 27, 28). – Siinä osoittautuu samalla Herramme Jeesuksen luja, jalo ja palava rakkaus, joka tällaisella teolla vangitsee meidät, vetää luoksensa ja saattaa turvallisesti uskomaan, että hän suinkaan ei ole peljättävä, ylpeä ja vaativa Herra, joka meitä karttaisi, vaan että hän todella on meidän synnin turmelemien ja likaamien oma Herra ja Vapahtaja. Niin kuuluvatkin hänen meistä lujasti kiinnipitävät armonsanansa: “Jos en pese sinua, ei sinulla ole osuutta minun kanssani”, Joh. 13: 8. Tällainen käytös poistaa kaiken pelon, ei päästä meitä syntiemme häpeässä pakenemaan pois, vaan vetää luoksensa ja lohduttaa meidät kokonansa.

Hän onkin meidän oma Herramme, joka on itse kauttansa toimittanut syntiemme puhdistuksen, Hebr. 1: 3: Hän sanoo: “– sinä saatoit minut työtä tekemään sinun synneissäsi ja teit minulle vaivaa pahoissa teoissasi. Minä, minä se olen, joka itseni tähden pyyhin pois sinun ylitsekäymisesi, enkä muistele sinun syntejäsi”, Jes. 43: 24, 25. Hän teki työn ja näki vaivan meidän synneissämme. Hän pesi pois toisten saastan ja lian ottamalla sen itse päälensä ja omalla kustannuksellaan vastaamalla siitä. Hän antoi ja vuodatti itsestensä syntiemme pesoksi runsaan virran ja meren, nimittäin oman puhtaan verensä suloisen virran ja syvän meren, jotta syntiemme saasta peitettiin, pyyhittiin ja pestiin pois Jumalan kasvojen edessä kokonaan. Me olemme lunastetut “Kristuksen kalliilla verellä, niin kuin virheettömän ja tahrattoman karitsan”, 1 Piet. 1: 19. “Jeesuksen Kristuksen, hänen Poikansa veri puhdistaa meidät kaikesta synnis-

tä”, 1 Joh. 1: 7. Tämän suuren ja ihanan pesunsa hedelmää, Jumalan täydellistä anteeksiantamusta ilmoittaa ja jakaa Kristus evankeliumin sanallaan ja pyhillä sakramenteillaan saattaakseen ihmisiä uskomaan siihen. Uskon kautta omistamme siis Kristuksessa valmiin, meitä varten jo toimitetun puhtauden ja vanhurskauden.

Mutta vaikka uskon kautta nautimme hänessä jo täyttä puhtautta, huomaamme joka päivä, että synti tulee esille ja tekee meidät hitaiksi, masentaa omantunnon, peljättää sydäntämme ja likaa meitä pahasti. Kuinka usein saammekaan havaita, että vanha syntinen luontomme on yhtä paha, ruma ja likainen kuin ennenkin, samoin maailma ja perkele! Minkä sisällisen murheen tuottaakaan meille tuo jokapäiväinen likaantumisen, kun meidän on Kristuksen omina esiinnyttävä hänen asioissansa opissa ja vaelluksessa? “–Hurskaiden sydänten raskain kuorma ja suurin huoli on synti” (Luther, Saar-

noja 3 vk. Siv. 62). – Mutta nytpä saamme Herraltamme tähän lohdutuksen, kalliin, autuaallisen ja rohkaisevan. Hänen sanansa ja käytöksensä osoittavat, että hän, uskollinen Vapahtajamme, toimittaa omillaan myös sen palveluksen, että sanallaan jatkuvasti päästää ja puhdistaa heidät jokapäiväisten syntiensä liasta. Hän vastaa Pietarille yksinkertaisesti: “Kylpenyt ei tarvitse muuta kuin jalkojen pesemistä; ja niin hän on kokonaan puhdas, ja te olette puhtaat”, Joh. 13: 10.

Mutta vielä on Herra Jeesus antanut opetuslapsilleen opetuksen siitä, minkä jalon esimerkin hän on omillensa jättänyt tuon jalkojen pesemisen kautta. Hän sanoo heille: “Ymmärrätekö mitä olen tehnyt teille? Te puhuttelette minua opettajaksi ja Herraksi, ja oikein te sanotte, sillä se minä olen. Jos siis minä, Herranne ja opettajanne, olen pessyt teidän jalkanne, tulee teidänkin pestä toinen toistenne jalat; sillä minä annoin teille esikuvan, että tekin tekisitte, niin kuin minä teille”, Joh. 13: 12-15.

“Hän tahtoo siis omalla esimerkillänsä johdattaa mieleemme ja näyttää meille, että niinkuin Hän on tehnyt itsensä vapaaksi ja tyhjäksi kunniasiansa ja ikäänkuin unohtanut sen, ei ole sitä väärinkäyttänyt omaksi ylpeydeksi, vallaksi ja koreudeksi, vaan on sillä palvelut palvelijointansa, niin mekin samoin tehkäämme, älkäämme ylpeikö lahjoistamme ja väärinkäytäkö niitä ylpeydeksi; vaan kaikessa hyväntahtoisuudessa niillä palvelkaamme lähimmäistämme ja käyttäkäämme ne hänen hyväksensä” (Luther, Ahtisaarnoja, s. 28).

Tässä on siis kallis, kristittyjen mieliin painuva opetus oikeasta kristillisestä rakkaudesta ja nimenomaan juuri siinä, että, kun huomaamme kanssamme Kristukseen uskovan veljen tai sisaren likaiseksi s.o. erilaisten heikkouksien ja puutteitten rasittamaksi ja myös hairahtuvan ja lankeavan, me emme saa jäädä sellaista katselemaan ja mahdollisesti toinen toisistamme puhelemaan, vaan meidän on riennettävä auttamaan Jumalan sanalla ja kaikella hyvällä, millä voidaan auttaa. Tämä tapahtuu sekä uskon ja opin että vaelluksen asioissa.

Ensinnäkin on Jumalan sanan ja sen puhtaan opetuksen puute kansalle suuri onnettomuus. Lukematon vääroppisten ja lahkolaisten lauma sortaa ja hävääsee Jumalan saarnavirkkaa ja seurakuntaa. Kansaparka joutuu joukottain eksyksiin ja pimeyteen ijan-kaikkisen elämän asioissa. Sentähden kuuluu tässä oikeaan menettelyyn ja heikkojen eksyvien auttamiseen ennen kaikkea se, että jokaisen kristityn tulee Kristuksen nimessä valvoa, että niissä opetuspaikoissa, joista hän itse on vastuussa saarnataan Jumalan sana vääräntämättömästi ja puhtaasti kaikelle kansalle ja että kaikki väärät opit karkotetaan pois Jumalan seurakuntaa todella rasittavana likana ja saastana.

“Se olisi oikeaa jalkain pesemistä, jos piispanme antaisivat sen suuren surkeuden käydä sydämillensä, että heidän kurja kansansa makaa niin syvällä epäjumalaisuudessa ja ettei heillä ole yhtään oikeaa saarnaa syntein anteksi saamisesta ja ijan-kaikkisesta elämästä, ja jos he ahkerolisivat sitä, että Jumalan sana tulisi ihmisille oikein saarnatuksi, sakramentit oikein

jaetuiksi, j. n. e. – (Luther, Ahtisaarnaaja, s. 29).

On huomattava, että kristitty, joka ei pidä väliä siitä, opetetaanko Jumalan sana selvästi ja puhtaasti sekä elämmekö sen mukaan jumalisesti, niinkuin Jumalan lasten sopii, hän ei suinkaan tässä asiassa pese heikkojen ja eksyvien jalkoja, vaan sallii koottavan lisää likaa ja saastaa omaksi ja toisten suureksi vahingoksi. Sentähden on myös kaikkein kristittyjen, jotka Jumalan armosta ovat tunnustamassa puhdasta oppia ja sen saarnasta huolta pitämässä, muistettava tarkoin, ettemme saa käyttää sitä omaksi kunniaksi ja kiitokseksi, vaan Jumalan sulasta armosta oikeana apuna kaikkialla, missä vain auttaa voidaan. Oikeaan jalkainpesemiseen kuuluu myös se, että niitä, jotka eivät ole uppiniskaisia vastustajia, vaan jotka haluavat – tosin suuresti heikkoina ja eksyvinä – kuulla oikeaa opetusta, on meidän kärsivällisesti ja pitkämielisesti ohjattava oikealle tielle.

“Mutta erittäinkin tulee niiden ajatella tätä jalkainpesemistä, ja sitä ahkerasti käyttää, jotka Jumala erinomaisella ymmärryksellä ja muilla lahjoilla lahjoittanut ja seurakunnan virkaan kutsunut on, etteivät he sellaisia lahjoja väärinkäyttäisi omaksi kunniaksensa, hyödyksensä, tai niillä mahittillaksensa, vaan niillä uskollisesti palvelisivat seurakuntiansa”, (Luther, Ahtisaarnaaja, s. 31). Kun otamme huomioon, että sananpalvelijat, jotka ovat Kristuksen lähettäjiä ja käskyläisiä hänen seurakuntansa palvelukseksi, ovat itsessään kurjia syntisiä ja samoille vaaroille alttiit, kuin toisetkin kristityt, ja vielä, että perkele ja maailma

ovat Jumalan saarnaviran vannotut viholliset, käsitämme, että “perkele tällä kiusauksella kääntyy erittäin saarnamiehiä vastaan, että hän koettaa, jos hän ehkä voisi vietellä heitä oman kunnian- ja voitonpyyntöön.” “Semmoista kiusausta vastaan älköön kukaan kirkonpalvelija luulko itseensä varmaksi.” Varokoot myös rakkaat sanankuulijat, etteivät sananpalvelijansa lahjoihin tai muihin seikkoihin kiintyen esiintuo ihmiskiitosta, mikä on vaarallista myrkyä sananpalvelijalle. Antakoot sanankuulijat siitä oikeasta opista ja saarnasta, jota ovat saaneet sananpalvelijaltansa nauttia, kaiken ylistyksen, kiitoksen ja kunnian Herralle Jeesukselle Kristukselle, joka sen palveluksen onkin seurakunnallensa toimittanut ja pitääkööt sananpalvelijaansa muuten siinä oikeassa kunniasa ja rakkaudessa, jota Jumalan sana opettaa..

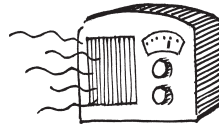
“– Emme senvuoksi ole saarnaajia ja kirkonpalvelijoita, että olisimme suuria herroja, vaan että hiljaisina ja nöyrynä uskollisesti hoitaisimme seurakuntiamme, palvelisimme lähimmäisiämme kaikilla lahjoilla, kuin meillä on, ja siten aina pesisimme toistemme jalkoja. Sen kautta tapahtuu Herrallemme Kristukselle erinomainen kunnia ja mielisuosio. Näin voimme myöskin parhaimmin varjella itsemme perkeleen paulasta”, (Luther, Ahtisaarnaaja, s. 33).

Mutta tämä Kristuksen opetus jalkojenpesemisestä kuuluu meille hänen kristityillensä kaikissa oloissa, asioissa ja toimissa, missä olemmekin eläessämme täällä maan päällä.

(Jatketaan.)

K. V. (pastori Kauko Valve)

Kristus on uhrattu syntiemme tähden

**RADIO
lähetys**

Radio Moreeni 12.4.2003

Kysymys: Minkä tähden on tarpeen painottaa sitä, että meidän syntiemme sovitus on Kristuksen antaman uhrin syy?

Vastaus: Tämän asian taustalla on se, että me ihmiset olemme luonnostamme synnin vallassa. Me olemme pelastuksen tarpeessa, kyvyttömiä itse lunastamaan itseämme. Meidän autuutemme ja sielumme rauhan tähden täytyy olla Jumalan valmistama syntien sovitus. Tätä varten hän lähetti Poikansa maailmaan.

Kun ajattelemme Vapahtajan kärsimystä ja kuolemaa tästä näkökulmasta, välttämättömänä asiana omien syntiemme sovituksiksi, emme tarkastele sitä kuin jotain jännittävää kertomusta, vaan ymmärrämme: tässä Vapahtajan teossa on minun autuuteni ja elämäni. Jeesukselle alistuminen kärsimykseen ja kuolemaan merkitsi hirvittävää vaivaa sen tähden, että hänen päälleen luettiin koko maailman syntivelka. Hänen tuskansa olivat mittaamattomat, sillä häneen kohdistui synnin rangaistus Jumalan sanan mukaan: "Synnin palkka on kuolema."

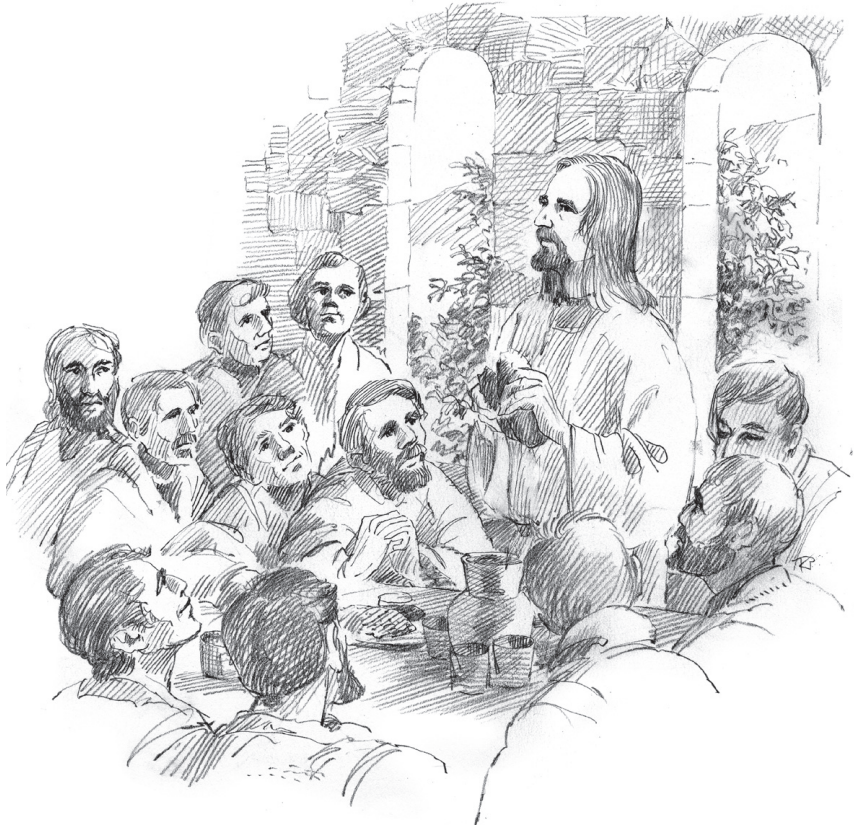
K: Mikä merkitys meidän kannaltamme on sillä, että Vapahtaja on antanut henkensä meidän edestämme?

V: Raamattu sanoo tästä asiasta hyvin lohduttavasti eli "*Kristuskin, kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit, on toistamiseen ilman syntiä ilmestynvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.*" (Hebr. 9:28) Meidän syntimme ovat otetut pois. Ne luettiin Kristuksen päälle, hänen syykseen ja hän kantoi ne meidän sijaisenaamme ristin puuhun. Pelastuksemme varmuuden kannalta on tarpeen käsitellä oikein sanat "monien synnit". Tässä Raamatun puhe monista tarkoittaa kaikkia ihmisiä. Ei ole niin, että Vapahtaja olisi kuollut vain joidenkin ihmisten syntien edestä. On tapahtunut yleinen, kaikkia koskeva syntien sovitus, niin kuin apostoli Johannes opetti: "*Hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.*" (1 Joh. 2:2)

Uskolla on siis varma perustus ja kohde: jo tapahtunut syntien sovitus Jeesuksen kärsimyksessä ja kuolemassa. Tämän nojalla saarnataan evankeliumia Vapahtajasta uskottavaksi.

K: Tällä kertaa tarkastelemme erityisesti sitä, että Kristus on uhri meidän edestämme. Mitä se, että hän on antanut itsensä uhriksi, opettaa?

V: Raamatun opetus Kristuksen uhrista on ymmärrettävä erityisesti juutalaisuuden taustaa vasten. Heillä oli Vanhan testamentin säädösten nojalla monia ja toistuvia uhreja. Niiden tehtävä oli ennakoita tulevaa Vapahtajaa ja hänen

antamaansa yhtä ainoaa syntiuhria. Juutalaiset olivat tottuneet siihen, että uhreja oli paljon ja toistuvasti. Se olikin paikallaan Vanhassa liitossa. Jokaiselle sukupolvelle täytyi sanan ja säädettyjen merkkien avulla teroittaa sitä, että Vapahtaja aikaan on saapuva. Uhrien toistuvuus oli myös tarpeen sen tähden, että uhrien toimittajat, ylimmäiset papit, olivat katoavia ja kuolevia ihmisiä. He kohtasivat ajallisen kuoleman omien syntiensä seurauksena. Ei heidän kuolemansa koitunut ke-

nenkään toisen syntien sovitukseksi. Eivät myöskään uhrieläimet voineet saada aikaan sovitusta ihmisten synneistä. Eivät ne ole meidän sijaisiamme eivätkä Herroja.

Vastakohtana Vanhan liiton toistuville uhreille Raamattu sanoo Jeesuksen antamasta uhrista, että se on tapahtunut yhden ainoan kerran. Vanhan liiton oppiin ja puhetapaan tottuneille juutalaisille tuli teroittaa, että kun Kristus on antanut uhrinsa, on tapahtunut se yksi ainoa uhri, jossa meidän syntimme ovat sovitettu. Monelle saattoi tuntua vaikealta ajatella, että siihen uhrimenuon, johon oli totuttu, ei enää tarvinnut eikä saanut palata. Tuli uskoa siihen, että tämä yksi ainoa Kristuksen antama uhri on avannut tien iankaikkiseen autuuteen.

K: Mistä syystä meillekin on tarpeen korostaa sitä, että Jeesus on antanut yhden ainoan ja pätevän uhrin meidän syntiemme edestä?

V: Me elämme erilaisissa oloissa kuin juutalaiset. Meillä ei ole tottumusta moniin ja toistuviin uhreihin. Hyvä niin. Kuitenkin meillekin on tarpeen teroittaa sitä, että yhdessä ainoassa Kristuksen uhrissa on syntivelkamme maksettu. Me olemme syntisiä ihmisiä, ja sydämellämme on luonnostaan hullutusta käsittää sitä, että synnit ovat jo annetut anteeksi. Siitä, kuinka ihmissydän luonnostaan etsii tekoja, on esimerkkinä Filipin vanginvartija. Hän käsitti syntisyytensä ja kadotuksenalaisen tilansa. Sitten hän kysyi: “Mitä minun pitäisi tekemän, että minä pelastuisin?” (Apt. 16) Hän kysyi, millä tavoin hän voisi itse saattaa itseään pelastuksesta osalliseksi. Hän sai vastauksen: “Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä pelastut.” Tämän evankeliumin julistuksen taustalla on, että Vapahtaja on antanut yhden ainoan uhrin. Usko ja turvaaminen siihen on pelastuksen tie.

Meillekin on tarpeen teroittaa sydämillemme sitä, että Vapahtaja on jo antanut uhrin meidän syntiemme edestä. Jumalan laki syystäkin syyttää meitä rikkomuksista ja laiminlyönneistä. Langennut järkemme edelleen ohjaisi etsimään tekoja ja omia parannuskeinoja tilanteen korjaamiseksi. Kuitenkin ainoa tie sydämen lohdutuksen saamiseksi on Jumalan antama uhri. Tuo yksi ainoa uhri syntiemme anteeksiantamukseksi on jo tapahtunut.

K: Puhe Kristuksen kuolemasta uhrina viittaa siihen, että hänen kuolemansa eroaa ratkaisevasti meidän kuolemastamme. Millainen on Vapahtajan ja meidän kuolemamme välinen ero?

V: Juuri ennen kuin Hebrealaiskirje puhuu Kristuksen antamasta uhrista monien edestä, se sanoo: *“Ihmisille on määrätty, että heidän kerran on kuoleminen, mutta senjälkeen tulee tuomio.”* Meidän poismenostamme käytetään sanaa kuolema. Kyllä tuo sana soveltuu Vapahtajankin hengen antamiseen ja sitä käytetään siinä yhteydessä, sanommehan uskontunnustuksessa: “Jeesus ristiinnaulittiin Pontius Pilatuksen aikana, kuoli ja haudattiin...” Raamatun opetus Kristuksen kuolemasta uhrina meidän edestämme kuitenkin tekee eron hänen ja meidän kuolemamme välille. Maallisessa mielessä voidaan puhua siitä, että joku uhrautuu toisen puolesta. Joskus voidaan sanoa, että toinen antaa henkensä alt-

tiiksi toisen edestä. Tällaisilla asioilla voi olla tässä elämässä paljonkin merkitystä, mutta ne eivät kuitenkaan saa aikaan syntien sovitusta.

Aivan toisenlainen asia on Kristuksen antama uhri meidän edestämme. Se on tapahtunut meidän syntiemme pois ottamiseksi eli anteeksi antamiseksi.

K: Mikä vaikutus on ihmisen omantunnon kannalta sillä, että hän uskosta turvautuu Vapahtajan antamaan uhriin?

V: Raamattu sanoo: *“Kuinka paljo enemmän on Kristuksen veri, hänen, joka iankaikkisen Hengen kautta uhrasi itsensä viattomana Jumalalle, puhdistava meidän omantuntomme kuolleista teoista palvelemaan elävää Jumalaa!”* (Hebr. 9:14) Edellä oli ollut puhetta Vanhan liiton aikaisista uhreista ja niiden merkityksestä. Se on vähäpätöisempi kuin turvaaminen Kristuksen antamaan uhriin. Hän vuodatti viattoman verensä meidän syntiemme tähden. Uskon kautta häneen meidän omantuntomme puhdistuu. Me olemme tehneet sellaista, mikä on rikkonut Jumalan lain. Kun Vapahtaja on kärsinyt ja kuollut meidän rikkomustemme edestä, on meidän velkakirjamme pyyhitty pois. Kun uskomme Vapahtajaan, ei Jumala lue meille syyksi meidän syntejämme. Tästä syystä ei meidän tarvitse kantaa niitä tunnollamme.

Usko Jeesuksen antamaan uhriin johdattaa meidät myös palvelemaan Jumalaa. Tämän vastakohtana Raamattu puhuu kuolleista teoista. Niitä ovat esimerkiksi sellaiset teot, joita Vanhan liiton aikana oli juutalaisille käsketty, nimittäin määräyksiä ruoista ja juhlapäivistä. Uudessa liitossa olemme tällaisista säädöksistä vapaita. Myöhemmin ovat jotkut ajatelleet, että Jumalaa voisi palvella oikealla tavalla vetäytymällä pois tavallisesta elämästä esimerkiksi luostariin. Sellaisesta ei kuitenkaan ole Jumalan käskyä.

Oikeaa Jumalan palvelusta on se, mitä teemme kymmenen käskyn mukaan lähimmäisen parhaaksi ja Jumalan kunniaksi. Käskyjen mukaisessa elämässä Jumala tahtoo meidän kilvoittelevan. Tosin tässä elämässä emme tule sellaisiksi, että hyvä omatunto voisi perustua tekoihimme, sillä ne ovat parhaimmillaankin vajavaisia ja synnin saastuttamia. Siksi omantuntomme rauhan perusteena on ja pysyy yksin Kristuksen antama viaton uhri meidän edestämme. Kun tällaisella mielellä ajattelemme Vapahtajan armotyötä ja turvaamme yksin siihen, on meillä rauha Jumalan kanssa.

K: Millainen merkitys Kristuksen uhrilla ja uskolla häneen on iankaikkisuuden kannalta?

V: Kun Raamattu on puhunut Kristuksen uhrista meidän edestämme, se jatkaa: *“(Hän on) toistamiseen ilman syntiä ilmestyvä pelastukseksi niille, jotka häntä odottavat.”* Vapahtaja uhrasi itsensä meidän syntiemme tähden ja otti näin pois kuolemamme syyn. Tämän merkiksi hän voitti kuoleman ja nousi haudasta. Tämä merkitsee sitä, että Vapahtajaan uskovilla on omanaan iankaikkinen autuus hänen armotekojensa tähden.

Kimmo Närhi

Usko, joka antaa rauhan

Ensimmäisenä pääsiäisen jälkeisenä sunnuntaina.
I vuosikerta. Evankeliumiteksti.

Samana päivänä, viikon ensimmäisenä, myöhään illalla, kun opetuslapset olivat koolla lukittujen ovien takana, juutalaisten pelosta, tuli Jeesus ja seiso i heidän keskellään ja sanoi heille: "Rauha teille!" Ja sen sanottuaan hän näytti heille kätänsä ja kylkensä. Niin opetuslapset iloitsivat nähdessään Herran. Niin Jeesus sanoi heille jälleen: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." Ja tämän sanottuaan hän puhal si heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." Mutta Tuomas, jota sanottiin Didymukseksi, yksi niistä kahdestatoista, ei ollut heidän kansansa, kun Jeesus tuli. Niin muut opetuslapset sanoivat hänelle: "Me näimme Herran." Mutta hän sanoi heille: "Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä sormeani naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko." Ja kahdeksan päivän perästä hänen opetuslapsensa taas olivat huoneessa, ja Tuomas oli heidän kansansa. Niin Jeesus tuli, ovien ollessa lukittuina, ja seiso i heidän keskellään ja sanoi: "Rauha teille!" Sitten hän sanoi Tuomaalle: "Ojenna sormesi tänne ja katso minun käsiäni, ja ojenna kätesi ja pistä se minun kylkeeni, äläkä ole epäuskoinen, vaan uskovainen." Tuomas vastasi ja sanoi hänelle: "Minun Herrani ja minun Jumalani!" Jeesus

sanoi hänelle: "Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!" Paljon muitakin tunnustekoja, joita ei ole kirjoitettu tähän kirjaan, Jeesus teki opetuslastensa nähden; mutta nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä. Joh. 20:19–31

Raamattu ilmaisee pääsiäisen suuren sanoman lyhyesti kahdella asialla. Emmauksen tien kulkijat ilmoittivat sen apostoleille sanoilla: "Herra on toisesti noussut ylös" (Luuk. 24). Ja ylösnoussut Vapahtaja itse ilmaisi ylösnousemisensa merkityksen sanomalla opetuslapsilleen: "Rauha teille!" Tämä Kristuksen rauhanjulistus synnyttää ja vahvistaa uskoa, joka antaa rauhan. Tästä haluamme tänään puhua tekstimme valossa.

1. Usko, joka antaa rauhan, perustuu jo tehtyyn rauhaan

Ihmisen syntikuorma oli kuin korkea, tultasyöksevä tulivuori Jumalan edessä, jonka yli ihminen ei voinut päästä Jumalan tykö. Mutta se ei ollut vain este tulla Jumalan tykö, vaan se merkitsi myös ansaittua omantunnon kärsimystä ja tuskaa. Ihmisellä itsellään ei ollut mitään keinoa siirtää pois tuota vuotta, vaan yrittäessäänkin niin tehdä hän vain lisäsi syntiään eikä

päässyt yhtään lähemmäksi Jumalaa eikä saanut rauhaa.

Pyhä Raamattu, Jumalan sana, lausuu meille Kristuksesta: “Sillä hän on meidän rauhamme, hän, joka teki molemmat yhdeksi ja purki erottavan väliseinän, nimittäin vihollisuuden, kun hän omassa lihassaan teki tehottomaksi käskyjen lain säädöksinensä, luodakseen itsessään nuo kaksi yhdeksi uudeksi ihmiseksi, tehden rauhan, ja yhdessä ruumiissa sovittaakseen molemmat Jumalan kanssa ristin kautta, kuolettaen itsensä kautta vihollisuuden. Ja hän tuli ja julisti rauhaa teille, jotka kaukana olitte, ja rauhaa niille, jotka lähellä olivat; sillä hänen kauttansa on meillä molemmilla pääsy yhdessä Hengessä Isän tykö.” Tämä sana lausuu, että Kristus on meidän rauhamme, että hän teki rauhan ja että hän julisti rauhaa. Kol. 2:14–18.

Tämä rauhanteko ei lähde meistä, vaan kysymyksessä on rauha, jonka Kristus teki Jumalan ja ihmiskunnan välille. Hän lepytti Jumalan ankaran vihan syntisiä kohtaan maksamalla meidän syntivelkamme ja hyvittämällä sen Jumalalle. Ensiksi on siis Jumalan vihan lepyttäminen. Vasta sitä seuraa rauhantila meidän sydämiimme ja pahasta omastatunnosta vapautuminen.

Paavilainen hurskauskäsitys lähtee siitä, että ihmisen on itse lepytettävä Jumala tai se on toisten tehtävä huonimpien puolesta, nimittäin niiden, jotka ovat siihen teoillaan kenneet, tai sitten se, mikä vielä jää jäljelle, on hyvitetävä kiirastulessa. Tämä on täysi vastakohta sille, mistä Raamattu puhuu.

Kristus on jo tehnyt rauhan. Tämä rauhanteko on tapahtunut Jumalan edessä, ja Jumala on hyväksynyt Poi-

kansa täydellisen kuuliaisuuden, katteran kärsimyksen ja sijaiskuoleman ihmiskunnan syntien sovitukseksi ja Hänen vihansa lepyttämisenä. Jumala on saanut sen hyvityksen, minkä hänen vanhurskautensa vaati. Ja niin syntyi eheä, särötön rauha Jumalan ja ihmisten välille.

Se usko, joka antaa rauhan meidän omalletunnonllemme, perustuu siis Kristuksen jo tekemään rauhaan. Miten hyvä onkaan uskoa valmiiseen rauhaan. Tämän rauhanteon varaan Kristus perusti saarnaviran toiminnan. Hänhän sanoi: “Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät.” Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: “Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te antteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annettut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.”

2. Usko, joka antaa rauhan, usko apostoleitten todistuksen

Apostolit lähtivät julistamaan evankeliumia kaikkeen maailmaan. Alun perin sana evankeliumi tarkoitti ilosanomaa saavutetusta voitosta. Kun Israel kävi herran sotia ja Jumalan antoi heille voiton, ilosanoman tuoja lähti kuuluttamaan vuorilta, että voitto oli saatu ja rauha tullut. “Kuinka suloiset ovat ilosanoman tuojan jalat, hänen, joka julistaa rauhaa.”

Nyt Uuden liiton aikana Kristuksen noustua kuolleista, näitä rauhan sanoman tuojia ovat sananjulistajat, jotka kertovat, että Kristus on voittanut vihollisemme, synnin, kuoleman ja kiusaajan, ja että nyt on rauhan aika, Jumalan viha on lepytetty ja me saam-

me panna turvamme Kristukseen ja uskoa sellaisina kuin olemme, että syntimme ovat anteeksiannetut. Tämän julistaminen oli apostoleitten tehtävä. Tähän työhön he saivat Pyhän Hengen, kun Kristus puhalsi heidän päälleen ja antoi heille vallan antaa syntejä anteeksi. Saarnavirka ei ole siis jokin hengetön virka, vaan se on hengellinen virka. Sen tehtävänä on antaa synnit anteeksi Kristuksen täytetyn työn nojalla katuville, mutta pi-

dättää anteeksiantamus katumattomilta siihen asti, kunnes katuvat.

Kun Kristus puhalsi opetuslastensa päälle ja antoi heille Pyhän Hengen, se ei koskenut heidän omaa uskoansa eikä myöskään helluntaina annettuja erityisiä ihmelahjoja eli Pyhän Hengen näkyvää vuodattamista, vaan se koski kristilliselle kirkolle annettua saarnavirkaa eli evankeliumin julistamisen virkaa. Siten Kristus ei kytkenyt syntien anteeksisaamista julistajan us-

koon, vaan synninpäästön sanaan. Niinpä luterilaiset tunnustukset korostavatkin sitä, että saarnaviran toimituksen pätevyys ei riipu julistajan henkilökohtaisesta uskontilasta, vaan jumalattomatkin voivat toimittaa oikeat sakramentit. Jos siis kuka hyvänsä, uskova tai epäuskoinen, kirkon nimissä julistaa oikein Jumalan sanaa, antaa synninpäästön ja toimittaa Kristuksen asetuksen mukaisen sakramentin, on se Jumalan edessä pätevä, ja tämän työn kohde saa uskoa saaneensa siinä synninpäästön Jumalalta ja hänen tulee olla myös varma, että hän sen sai.

Tästä meillä on apostoleitten todistus heidän sanassaan. He olivat koolla, kun Jeesus ilmestyi heidän keskelleen ylösnousseena ja antoi heille tämän vallan ja lähetti heidät tähän tehtävään. Apostolit ovat sen meille kertoneet, ja heidän sanansa varaan on apostolinen kirkko rakennettu.

Luther sanoo tämän kohdan johdosta: "... jos en saa syntiäni anteeksi, ellei rippi-isällä ole Pyhää Henkeä – eikä kukaan saata olla varma toisesta, onko hänellä Henki – milloin voisin olla synneistä päästästä varma ja saada levollisen omantunnon? Silloin laitani olisi aivan niin kuin ennenkin. Vastaus: otin tämän esille, niin että tällä asialla olisi oikea perustus. Ei ole mitään epäilystä, että syntiä ei sido eikä anna anteeksi kukaan muu kuin vain se, jolla on Pyhä Henki niin varmasti, että sinä ja minä sen tiedämme, kuten nämä Kristuksen sanat vakuuttavasti todistavat. Mutta se ei ole kukaan muu kuin kristillinen kirkko, so. kaikkien Kristukseen uskovien yhteisö; yksin sillä on nämä avaimet, sitä ei sinun pidä epäillä. Ja joka sen ohella omii avaimet

itselleen, on oikea paatunut kirkonryöstäjä, olipa hän sitten paavi tai kuka hyvänsä. Juuri kirkosta on jokainen varma, että sillä on Pyhä Henki -- Siitä seuraa, että paavin tulee olla virassaan kaikkien palvelijoiden palvelija, kuten hän kehuukin olevansa, vaikka ei toimikaan siten, ja että kehtolapsellakin niin kuin kaikilla, joilla on Pyhä Henki, on suurempi oikeus avaimiin kuin hänellä.”

Avaimet on annettu koko kirkolle, ja seurakunnan paimen hoitaa niitä seurakunnan nimessä. On siis lohdullista uskoa, että hänen saarnansa, synninpäästönsä ja sakramenttinsa ovat Jumalan edessä päteviä, kunhan kaikki tapahtuu apostolisen Sanan mukaan. Saamme niistä Jumalan rauhan sydämiimme uskon kautta, aivan kuin Jeesus itse seisoi ylösnousseena keskellämme ja sanoisi meille: “Rauha teille!”

Kolmanneksi kiinnitämme tekstisämme huomion siihen, että

3. Usko, joka antaa rauhan, ei etsi näkyväisiä

Pitkänäperjantaina apostolit olivat hajaantuneet, mutta sen jälkeen he kokoontuivat yhteen lukittujen ovien taakse. Silloin Jeesus ilmestyi heille ja antoi heille käskyn antaa syntejä anteeksi.

Tuomas ei kuitenkaan ollut heidän kanssaan, kun Jeesus ensi kerran ilmestyi heille. Kun Tuomas kuuli siitä, hän sanoi: “Ellen näe hänen käsissään naulojen jälkiä ja pistä soremein naulojen sijoihin ja pistä kättäni hänen kylkeensä, en minä usko.” Tuomas halusi varmuuden asiasta voidakseen us-

koa. Tämän varmuuden hän halusi perustaa näkemiselle ja koskettamiselle. Hän oli tottunut siihen, että Jeesus oli aistein nähtävissä ja käsin kosketeltavissa, kuten apostoli Johannes hänestä sanoo: “Mikä on alusta ollut, minkä olemme kuulleet, minkä omin silmin nähneet, mitä katselimme ja käsin kosketimme, siitä me puhumme: elämän Sanasta.” 1 Joh. 1:1. Jos kerran Jeesus oli noussut ylös, asia ei voinut olla toisin. Kun kerran todellinen ihminen oli pantu hautaan, todellisen ihmisen oli tarvinnut nousta sieltä ylös, jos kerran hän oli ylösnoussut. Tämä päätely oli oikea. Mutta oliko oikein olla uskotta toisten apostolien todistusta?

Ei ollut, ja sen vuoksi Jeesus nuhteli Tuomasta. Koko myöhempi kirkko on tässä asiassa apostolien todistuksen varassa. Tämä todistus ei ole kuitenkaan ilman siihen liittyvää Pyhän Hengen todistusta, joka todistaa sydämилlemme todeksi tämän asian.

Niinpä Jeesus nuhtelee Tuomasta ja jokaisen epäuskkoa ja todisteluvaatimuksia, kun hän sanoo: “Sen tähden, että minut näit, sinä uskot. Autuaat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat!”

Tuomaalla oli kolme syytä uskoa apostolien todistus. Ensiksikin se piti yhtä Vanhan testamentin ennustusten kanssa. Toiseksi Kristus oli sanonut sen opetuslapsille etukäteen. Ja kolmanneksi Kristus oli liittänyt apostoleitten todistukseen Pyhän Henkensä, kun hän oli sanonut: “Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.” Ja nyt Pyhä Henki todisti apostolien sanassa, kun he kertoivat Tuomaalle, että he olivat nähneet Jeesuksen. Tuomaan järkei-

ly aiheutti hänessä hengellisen pimeyden, ja Jeesuksen oli saatava hänet uskon pohjalle.

Todellinen usko, se usko, joka pelastaa ja antaa rauhan, uskoo Kristuksen ylösnousseeksi. Heitä sinäkin pois järjen vaatimukset näkemisestä ja tuntemisista ja usko sanan ja sakramenttien todistus.

Mutta miksi sitten Tuomas sai koskettaa Jeesusta? Tuomaksen oli määrä olla yksi apostoleista, yksi Jeesuksen elämän ja ylösnousemuksen silminnäkijätodistajista. Jumalan suunnitelmiin kuului, että Jeesuksen ylösnousemuksella oli todisteet myös siinä havaintomaailmassa, jossa aistein tehdään havaintoja. Siten Jumala käänsi Tuomaan epäuskon palvelemaan tätä näkökohtaa. Mies, johon mitkä tahansa puheet eivät tehonneet, vakuuttui siitä, että hänen edessään oli se mies, jonka seurassa hän oli ollut kolme vuotta. Ja Tuomas lausui kauniin ja oikean tunnustuksen: “Minun Herrani ja minun Jumalani.” Mutta Tuomaan oli uskottava asia myös ja nimenomaan niillä perusteilla, joilla sukupolvet myöhemmin hänen jälkeensä uskovat Kristukseen. Sen tähden Vapahtaja nuhteli häntä, kun hän ei uskonut apostolien todistusta.

Usko, joka antaa tunnolle rauhan, ei etsi näkyväisiä, vaan suuntautuu Sanassa ilmoitettuun Kristukseen ja tähyää kohden iankaikkista rauhan valtakuntaa taivaissa.

Amen.

Markku Särelä.

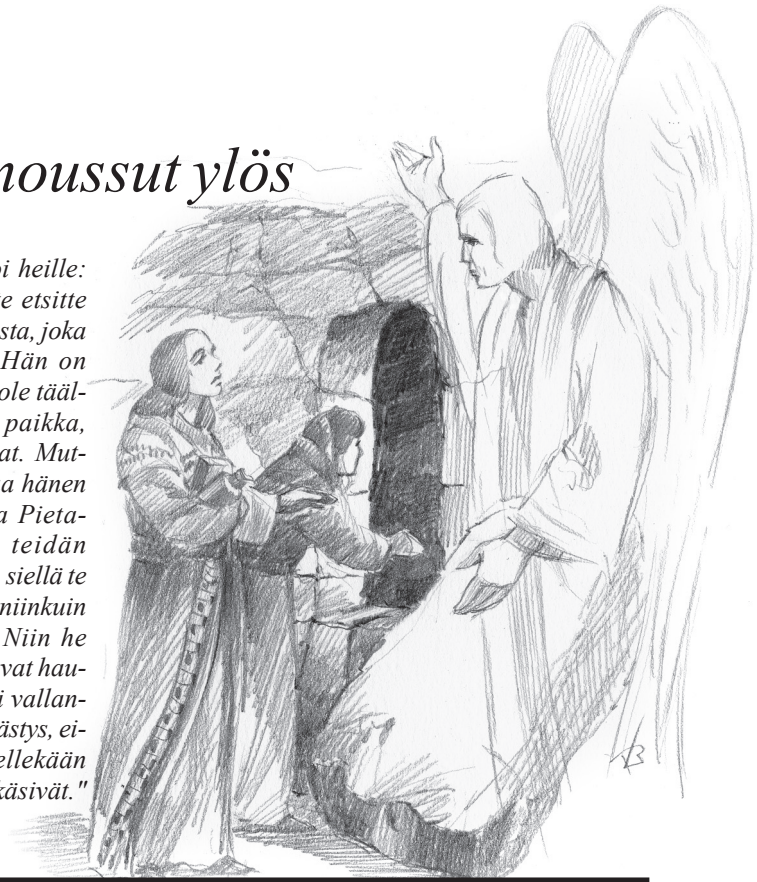
Virret 1938/1943: 84:1–4,6; 86:1,7; 80:1-4; 77:1-4; 223; 242.

STLK:n kirjamyynutiluettelo ja hinnasto 2007	Hinnat euroina
Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Erlaisia luterilaisia kirkkojaja kirkkoliitteja (Uppala)	1,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi: (englanninkielinen, latviainkielinen, liettuankielinen, suomenkielinen, venäjänkielinen ja vironkielinen) á	10,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (Luther)	6,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 – 1968	1,00
Säännöt 2004 (Yhdyskuntajärjestys)	3,00
Taustaa 1, Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2, Kehitysoopin kulisista (Pälikkö)	10,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 –vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1 - 7 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8 - 17 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18 - 24 (Luther)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25 - 31 (Luther)	49,00
Kaukainen voittolaulu, Ilmestyskirjan selitys (Becker),	4,00
nidottu	8,50
sidottu	8,50
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Oppi Jumalan sanasta (Gerhard)	42,00
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
LUTERILAINEN -lehti , vuosikerta	25,00
Luterilainen -lehti, irtonumero	2,50

Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien tilauksien hinnasta voidaan neuvotella erikseen.
Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

Hän on noussut ylös

"Mutta hän sanoi heille: 'Älkää peljästykö; te etsitte Jeesusta, Nasaretilaista, joka oli ristiinnaulittu. Hän on noussut ylös; ei hän ole täällä. Katso, tässä on paikka, johon he hänet panivat. Mutta menkää ja sanokaa hänen opetuslapsilleen ja Pietarille: 'Hän menee teidän edellänne Galileaan; siellä te saatte hänet nähdä, niinkuin hän teille sanoi.'" Niin he tulivat ulos ja pakenivat haudalta, sillä heidät oli vallannut vavistus ja hämmästyminen, eivätkä sanoneet kenellekään mitään, sillä he pelkäsivät." (Mark 16:6-8)

**Pääsiäisjuhla Lahdessa 8.4. alkaen klo 10.
Nuorten päivät ja esirippikoulu Siitamajalla 18.-20.5.
Lasten raamattuleiri ja esirippikoulu 12.-17.6.
Aikuisten raamattuleiri 3.-8.7.**

Kastettu

Pyhässä kasteessa on Jumalan armon osallisuuteen ja hänen seurakuntansa jäseneksi otettu Aarne Jeremias Kuosmanen, syntynyt 17.12.2006 ja kastettu 11.2.2007 Helsingissä, Helsingin Tunnustuksellinen Luterilainen Seurakunta.

"Oi armon merta ihmeellistä, sen vesi voimallinen on, syyn kaiken pesee syntisistä, pois meistä torjuu tuomion. Se synnin vallan hukuttaa, mun niin kuin Nooan pelastaa." VK 1938 220:1.

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. HPE 25.3. ja 13.5. Poikkeus: ei jumalanpalvelusta 8.4. *Ilta nuorille ja ulkomaalaisille* pe 23.3. klo 18. *Lasten iltapäivä* la 24.3. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 14.4. (MS) klo 10. *Helatorstain juhla* to 17.5. alkaen klo 11.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 18.3. (HPE) (KN), 1.4. (MS) pe 6.4. (HPE) (KN) klo 11.

Siitamaaja: Jumalanpalvelus su 6.5. (MS) ja 20.5. (HPE). Kirkkokunnan kokous la 26.5. alkaen jumalanpalveluksella klo 11.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 1.4. (HPE) ja 6.5. (HPE) klo 11.

Pori, Gallen-Kallelankatu 12: *Jumalanpalvelus* la 14.4. (HPE) ja 12.5. (HPE) klo 15.30. *Lasten iltapäivä* 12.5. klo 13. *Esirippikoulu* joka kerralla tilaisuuden yhteydessä.

Vaasa, Kirkkopuistikko 19 (Lyktan) *Jumalanpalvelus* pe 16.3. ja 20.4. klo 18.

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 19.4. (HPE). *Esirippikoulu* tilaisuuden yhteydessä.

Liperi/Kontiolahti/Lieksa: *Jumalanpalvelus* ke 18.4. klo 18 (HPE).

Koskenpää pe 4.5. klo 13 (HPE) Tien-sivussa.

Haapamäki pe 30.3. klo 13.

Karstula la 31.3. klo 13 Tatu ja Katri Lahdella

Jyväskylä la 5.5. klo 18 (HPE)

Hankasalmi la 31.3. klo 18.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelukset* su klo 16. HPE 13.5. Jumalanpalvelusta ei ole su 11.3. Pääsiäisenä 8.4. HPE klo 10, *Jumalanpalvelus* klo 11 ja päiväjuhla klo 13.30. Teemailta to 15.3. klo 18. *Seurakuntailtapäivä* ke 4.4. ja 2.5. klo 15 (huom! muuttunut aika). *Pyhäkoulu* torstaisin klo 18. Lasten iltapäivä la 5.5. klo 14. *Kevätjuhla* to 24.5. klo 15. (huom. Korjattu päivä)

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 15.4. (HPE) ja 27.5. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 21.3. klo 18.

Kotka: *Raamattutunti* Lindellillä ke 9.5. klo 18.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com

Siitamajan puh.: 03-3345371
(käytössä vain Siitamajan toiminta-aikoina)

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Usko pelastaa ja vaikuttaa suuria tekoja, Martti Luther.....	78
Lain alta armon alle vai ojasta allikkoon?, KN.....	79
Joosefin uusi hauta yrttitarhassa, GAA.....	81
Kristitty ja seurakunta 3, KN.....	86
Jeesuksen rakkaus	89
Peljästyksestä uskoon, MS.....	90
Sovituksen sana, MS.....	92
Vesa, lastenosasto, TM.....	95
Jalkojen pesemisestä, KV/ 75 vuotta sitten.....	102
Kristus on uhrattu syntiemme tähden, Radio Moreeni, KN.....	108
Usko, joka antaa rauhan, MS.....	112
Hän on noussut ylös, Mark. 16:6-8.....	118
Toimintatietoja.....	119
Kansi: "Jeesus 12-vuotiaana temppelissä, Luuk. 2:42-50, Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Lahti: 151930-6101857, Helsinki: 127030-18973. **Luterilainen -lehti** : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyynti 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinna 2007: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Eeva Voima, Sopukantie 3, 45720 Kuusankoski .

Sähköposti: eeva.voima@pp.inet.fi

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com